

Leto IX. (Vol. IX.)

3. FEBRUARJA, 1917.

Štev. (No. 3.)

"Ave Maria" izhaja vsako prvo in tretjo soboto v mesecu s priloga: "Mali Ave Maria" in "Slovenska Žena"

EUKRATIDA.

K.

Maščevanje.

UTRANJE solnce je ravno pokukalo izza Hispanskih gora na vshodu in pozlatilo s svojim zlatim pogledom vrhove in gričke mirne Luzitanije. Nje-

govci žarki so se lomili v morskih valovih na obrežju, ki so se igrali z njimi kakor mlade mačice in jih metali kot krasne biserne v neštetih barvah nazaj proti solncu.

Mirno je ležalo truplo sv. mučenice Eukratide sredi dvorane v Oteomerovi palači. Sužnji so je že umili in očistili ter mazilili z dragocenimi dišavami. Rdeč svetli solnčni žarek se je prav kar prikradel v dvorano skozi zavese na oknu in pobožal milo obraz mrtvega trupla, kakor bi bil prinesel poljub spoštovanja in občudovanja vse narave plemeniti in junški mučenici. Mirne in nebeško srečne poteze na tem mrtvem obrazu so vsled te svetlobe še bolj zažarele in Oteome-

ru se je zdelo, kakor bi se njegova ljuba Eukratida zopet tako ljubko nasmehljala, kakor se je popreje dostikrat.

Da, Oteomero je še vedno sedel poleg divana in se še ni ganil niti za trenutek od mrtvega trupla Eukratide. Mirno je sedel na naslonjaču ravno nasproti mrtvega trupla tako, da je vedno lahko gledal obraz. Mirno je sedel. Toda v njegovem srcu se je izvojeval hud boj. Očetovsko srce je kopnelo v vsej svoji nedopovedljivosti nesreči in boli. Večkrat je globoko vzdihnil. Večkrat se mu je vtil potok grenkih solza po vsem licu in močil bogate perzijske preproge, s katerim so bila tla pregrnjena.

Da, obupal bi bil. Toda hči mu je kupila s svojo srčno krvjo sladke tolažbe in junške moči,—sv. vero. Ta ga je krepila in tolažila Saj je ravno nocojšno noč sprejel največjo milost sv. krsta, ki mu je izmil vse strašne grehe z njegove duše.

Njegovo srce je bilo kakor silni ocean, katerega valovi so še nedavno divjali in besneli kakor orkan, ko jih je stina neviht-

ta razburkala. Divje so se zaganjali ob pečine na obrežju, kakor bi jih hoteli razbiti v svojem srdcu. Toda bile so močnejše, kakor pa valovi. Jezno peneče in sikajoče se so se zato morali umikati nazaj v meje vode. Toda samo za trenotek, da so se zopet s še huišo silo zagnali ob skalo znova, in zopet znova odtekli nazaj. Toda nevihta je ponehala. Valovi so se pomirjali. Vedno manj in manj se zaganjajo ob breg. Slednjič se pomirijo in samo kepe morskih pen pričajo o besnosti, s katero je divjalo to morje še pred prav kratkim časom.

Strašni vihar divjega sovraštva je divjal v njegovem srcu še včeraj. Divji valovi srda do kristjanov so divjali po njem in gnali ubogega Oteomera semtertja brez miru, v želji uničiti to kletu vero, ki mu je "zastropila" lastno hčer, onečastila lasten dom in sedaj hčer na tako strašen način umorila.

Toda milost božja, kupljena s krvjo Eukratide, je bila močnejša in je zmagovala. Vihar sovraštva se je polegla in skoraj že popolnoma podel. Tudi nemirno srce se je počasi pomirjalo in udajalo v voljo večnega Boga. Privaril se je semtertja še kak val. Še je za trenotek vstrepetalo to očetovsko srce, zlasti, kadar je svetilka zaplapolala in je videl jasneje poteze mrtvega obraza. Še je človeška nevkrotena narava vstrepetala v srdcu in maščevanja želnosti, da so se nekekrat roke same stisnile v pest in je desnica segla po meču ob boku. Toda to le za trenotek, le mimogrede. Takoj se je pa zopet zavedel. Milost božja je bila močnejša. Pogled v mrtvi, blaženo se smehljajoči obraz mučenice hčere, potok solz iz oči in globok vzdih in očetovskih prs — in zopet je sedela na naslonjaču mirno voščeno bela postava sivega starčka Oteomera.

"Gospod Jezus, usmili se me!" je vzdihnil vselej.

"Senator, Lupercij je zunaj in prosi vstopa!" naznani suženj.

Kakor bi ne bil čul besede, ostane voščena postava mirno in nepremično na svojem naslonjaču.

"Lupercij prosi dovoljenja, da bi smel

vstopiti!" ponovi suženj, ki je imel sočutje z ubogim očetom.

"Kdo je zunaj?"

"Lupercij!"

"Naj vstopi!"

Oteomero vstane. Kakor bi se hotel pripravi na nove bolečine, tako se je pripravil na prihod Lupercijev, ker je vedel, da bode njegova novzočnost znova odprla krvavečo srčno rano na očetovskem srcu.

"Gospod Jezus, usmili se še tega!"

"Eukratida! O, Eukratida! — Je li mogoče, da te najdem tukaj?" zajokal je Lupercij, ko je stopil v dvorano in zagledal mrtvo truplo na divanu.

"Eheu! — Eheu! — Joj! joj!" in bôl srca ga je premagala, da je padel pred divan in si zakril obraz z rokami. Jokal je glasno kakor dete.

Oteomero se ni zganil v začetku. Toda pri pogledu na tega mladeniča, na katerega je nekdanj stavljaj vse svoje upanje in ko je slišal njegov jok, ga je premagalo. Stresel se je in omahnil na naslonjač nazaj in zajokal tudi sam. Srčna rana se je znova odprla.

"Domine! — Gospod, potolaži se!" je pristopila stara zvesta sužnja Afra, ki je že dolga leta bila pri Oteomerovi družini. "Ne jokaj! Spomni se, kako z veseljem je šla Eukratida v smrt za te!"

Ženski glas je predramil Lupercija. Rimski ponos se je oglasil za trenotek. Obrisal si je s svojim vojaškim plaščem solze in se krepko in ponosno vzravnat pred divanom.

"Senator, oprosti!..." Hotel je govoriti. Toda ni šlo. Jok mu je stisnil grlo, da ni mogel spraviti ven besedice. Vendar rimski vojak mora znati krotiti svoja čustva.

"Oteomero, oprosti!" začel je znova, "da te nisem pri vstopu pozdravil. Salve!" Segla sta si v roke.

"Ave, amice carissime! Pozdravljen predragi prijatelj! "mu je stisnil roko tudi Oteomero in si obrisal solze iz oči.

"Toraj je zmagovala strast tega prekletega psa!"

Sužnja je odhitela iz dvorane, ko je čula te besede.

Oteomero se je popolnoma zopet pre-

magal in umiril.

"Amice! Prijatelj, prosim te, ne kolni!"

"Senator tu leži biser mojega srca, tako grozovito umorjen in strt. In jaz naj ne kolnem onega..."

"Ne! — Lupercij, ne! Ne kolni! Meni na ljubo!" reče Oteomero milo in tako mirno, kakor Lupercij preje še nikdar ni čul iz Oteomerovih ust.

"Umoril ti je hčer! Uničil te je, in ti ga ne preklinjaš?"

"Ne!"

"Toda, jaz ga preklinjam in..."

"Lupercij, počasi! Poglej to mrtvo obličje!"

"Da, da! Eukratida mrtva!" Solze so mu zalile oči. "Zato pa pri tem mrtvem obličju, in..." Lupercij poklekne z enim kolenom prav tik glave Eukratidine, "in pri vseh bogovih pris..."

"Lupercij, stoj! Stoj prijatelj! Navzočnost tega svetega trupla naj ti bode sveta!"

"Da, sveta mi je ta navzočnost! Zato pa pri vseh bogovih prisegam maščevanje njenemu morilcu. Ta desnica, ne bode prej mirovala..."

"Sin moj, premagaj se! Glej me ubogega starčka! Glej tu strto očetovsko srce!" Solze se mu zasvetijo v očesu. "Pomisli, kaj sem jaz zgubil. In vendar..."

"In vendar ti molčiš? Ti ne preklinjaš? Ti ne prisegaš maščevanja onemu, ki je kriv vse te tvoje nesreče? Ki je na tako grozovit način umoril tvoje hčer? Oteomero! Oteomero! Vzdrami se! Kje si, stari senator Oteomero! Vstani in priseži z menoj sladko maščevanje! Kri, kri mora dati za kri, ta pes! Toliko si storil zanj! Nič je bil in nič bi bil ostal, da ga nisi ti povzdignil! In ta nesramni človek si je upal uničiti tebe, svojega največjega dobotnika! — Oteomero! Maščevanje! Ne bil bi, Lupercij, ko bi preje miroval, dokler ne bode maščevana kri Eukratide".

Lupercij je bil skrajno razburjen. Vsa srčna bôl, ki se je še pred nekaj trenutki zajedala v njegovo srce, se je v trenutku spremenila v najstrašnejše sovraštvo in kruto maščevanjaželnost. Kri mu je plala po žilah, da ni mogel stati mirno, temveč

je naglih korakov premeril parkrat dvorano.

"Marcela, Kastova sestra je prišla in želi govoriti s teboj. Oteomero", naznani suženj.

"Marcela? — Naj vstopi!"

"O, koliko je morala pač tudi Marcela pretrpeti!"

Kakor preje Lupercij, tako je tudi Marcela premagala bol pri pogledu na mrtvo truplo ljubljene prijateljice, da se je najprej zjokala ob mrtvi Eukratidi. Lupercij se je ginjen vstavil poleg divana, se zagledal v mrtvi obraz in znova je zajokal. Enako Oteomero.

"Ubogi Oteomero! Prišla sem na vse zgodaj, da te potolažim. Koliko pač mora trpeti tvoje srce v tej strašni nesreči, katere ti je kriv — moj brat!" Znova je glasno zajokala.

"Hvala, dobra Marcela, za sočutje!"

"Ta prekl... pes!" sikne Lupercij. "Zato pa mu prisegam maščevanje!"

"O, zakaj sem prišla sem za njim v Luzitanijo, da sem morala biti priča tolike grozovitosti!"

"Marcela, ti nisi kriva tega!"

"In to je ravno, kar me tako strašno boli. Sestra poglavarjeva, pa nisem mogla rešiti ji življenje."

"Marcela, Bog je tako hotel!"

"Šla sem od Kasta proč!"

"Nisi več pri njem?"

"Ne!"

"Zakaj ne?"

"Ko je prišel sinoči domov, sem mu jokaje očitala strašno grozovitost, da je mogel kaj takega storiti. Sprla sva se. Zažugal je, da tudi mene umori, ako ne bom tiho. In ko sem mu le še očitala, zagrabil je meč in se zaletel vame. Le vojaku na straži, ki ga je prijel, se imam zahvaliti, da nisem tudi jaz že mrlič. Nato sem zbežala iz palače".

"Da! Maščevanje! Pri Jupitru, maščevanje!" je razburjeno vskliknil Lupercij. "Še danes mora biti maščevana kri nedolžne Eukratide! Tako sedaj! Kri! Kri Kastovo hočem!"

(Dalje prihodnjič.)

„Našim ta-rdečim v odgovor“.

DEČA barva pa res slepi človeka! Pri belem dnevu pa ne vidijo dneva. To, kar vsako dete lahko z roko prime, tako jasno je, za to pa nas prosijo pojasnila. Zares, nihče ni bolj slep, kakor oni, ki, ki noče videti.

I. Naprej dve kratki opazki:

1. Lažete, ko trdite, da je bil New Yorški policijski komisar Becker preje v svojem življenju katoličan. Vzgojen je bil popolnoma brez vere. Pravijo, da so bili njegovi stariši odpadli nemški katoličani, kakor ste na pr. sedaj med nami Slovenci vi, uboge zaslepljene reve. O tem so vsi listi pisali — vsaj New Yorški. Ko je pa ubogi nesrečni siromak čakal v "smrtni celici" v Sing-Singu na električni stol, je pa spoznal potrebo vere in prosil sprejema v katoliško cerkev. Rev. Cashin, jetniški kapelan Sing-Singa, ga je sprejel v katoliško cerkev. Tudi o tem so vsi listi pisali in če znate angleško ste gotovo lahko tudi vi brali.

2. Glede tragične smrti Rev. Tomažina v Chicago, Ill., pa vemo mi samo to, kar smo posneli po slovenskih in angleških listih Chicaških. Kako je bil cel slučaj na vemo, kar nismo oblast, da bi bili preiskali. Vemo pa, da je cerkvena oblast preiskala, da je Rev. Plevnik moral imeti in je tudi imel tehtne dokaze v rokah, da se je nesrečnemu starčeku zmešalo, da je sedel na okno, v poletni vročini in omahnil čez okno in se ubil, kajti dovolil mu je cerkven pokop. Ko bi ne bil imel tehtnih dokazov za to, bi mu ne bil dal duhovskega pogreba, ker se za pogreb itak ne gre. In ako bi se bil Rev. Tomažin sam umoril, kaj bi mu potem katoliški pogreb koristil? Skrivati dejstva pa tudi ni bilo uzroka. Jolietski župnik je imel k temu najmanj povoda. — Sram Vas pa

bodi, da vam celo nesrečni grob ubogega slovenskega duhovnika ni svet dosti, da bi ga ne ometali s svojim blatom! — Zato njega nikakor ne morete šteti med zločince ali samomorilce.

Vendar pa, s takimi socijalisti se mora po socijalistovsko govoriti! Dobro! Pa naj bode po vašem! Pa ga prištevajte, če ga hočete! Vsaj na stvari, za katero nam tukaj v tem članku gre, itak ne spremeni prav ničesar. Nasprotno jo v tem slučaju še veliko bolj potrjuje.

II. Vi vprašujete: "Ali so ti ljudje (namreč: Rev. Schmidt, kan. Drozd, Rev. Tomazin, Becker) rekli, da je sv. pismo humbug? Ako ne, zakaj so po tem umrli kot zločinci in samomorilci?"

Odgovor na to vprašanje je jasen kot beli dan.

Pri veri najpred kakor sami veste, ne gre se za to, kaj kdo pravi, temveč kaj kdo stori. Věra brez del je mrtva. Hudič v peklu tudi veruje, pa je v peklu. Rev. Schmidt in vsi drugi enaki nesrečni možje, res morda niso rekli, da je sv. pismo humbug. Da, najbrže so trdno verovali celo, da je to v resnici božja beseda in tako tudi druge učili. Toda ker niso ravnali po tem sv. pismu, ker niso živeli po teh naukih božjih, zato so pa tudi oni čutili posledice. Zakaj so toraj ti možje umrli kot zločinci in samomorilci? Ali ni jasno? Zato **ker niso živeli po naukih sv. pisma!** Ker so mislili najbrže, da za nje ne veljajo besede tega sv. pisma: **Plača za greh bo smrt!**

Da, za vsakega pametnega človeka so ravno taki-le slučaji najglasnejše in najjasnejše priče za potrebo vere in njenih naukov za srečno človeško življenje. Ravno ti slučaji dajo pametnemu človeku veliko misliti in mu krepko potrjujejo resničnost sv. vere, resničnost vsega, kar sv. vera uči in ga silijo k temi, da se trdno oklene sv. vere v svojem življenju, da krepko in odločni živi po teh naukih.

Ko bi noben duhovnik ne umrl grdo, ako je grdo živel, ali bi to ne bilo dokaz, da sv. pismo nima prav? da sv. vera ni res potreba za srečno življenje vsakemu človeku brez razlike?

Tako pa ravno ti slučajji glasno kriče v svet, glasno kriče v človeški rod, vsem brez razlike, duhovnikom kakor svetnim ljudem, milijonarjem kakor delavcem, mladim kakor starim: **Človek, poslušaj sv. pismo! Sv. Pismo je nauk, katerega ti daje Bog na pot tvojega življenja, da ti kaže, kako živi, da boš živel srečno in srečno tudi umrl! Ako pa nočeš, potem pa vedi: Ne — Bog je, ki te bode kaznjeval, temveč greh sam, temveč boš kaznjeval sam sebe!**

"Plača za greh bo smrt!"

Res je, da človek lahko samega sebe slepi in vara, kolikor hoče. Lahko zamižiš sedaj le in rečeš, noč je, če je tudi poldne. Zate je res noč, ker nočeš videti dneva. Res je! Lahko se slepiš: ni Boga! Vera je humbug! Človek je opica! Lahko se tolažiš s tem, da se morda to ali ono ne bode izvedelo. Da ti ne boš šel tako daleč, kakor je šel Schmidt i. dr. . . . Vse to je lahko. Zlasti še pri človeku, ki bere in vrjame takim-le sleparskim listom, kakor je vaš, takim sleparskim varalicam, kakor so naši rdečkasti kolovodje, ki zapeljujejo z lepimi frazami in puhlimi zabavljicami naše ubogo slovensko delavstvo, ko proslavljajo brezverstvo, prostost človeških živalskih strasti, ko taje pri človeku vsako odgovornost kakemu višjemu bitju za dejanja storjena v življenju. Da, vse, vse to je jako lahko. Prav tako lahko je kakor zamižati opoldne in reči: tema je!

Toda ali pa je s tem na stvari sami kaj spremenjenega? Ali so potem besede sv. pisma: **"Plača za greh bo smrt"**, laž; zato ker jih morda ti tajiš? Ali si Boga odpravil, ako trdiš, da ga ni? Ali smeš krasti, ako trdiš ti, da se krasti sme? Ali sme oče pijančevati, doma pa družino pustiti stradati, ako trdi ta oče, da on to sme?

Vidite, kaki zaslepljeni revčeki ste! — In to je tista največja nevarnost za vsakega izmed nas v našem življenju, da za-

slepimo, da postanemo slepi in ne vidimo tega, kar je vendar tako jasno pred našimi očmi razuma.

Ko se je nesrečni Schmidt zavedel v smrtni celici v Sing-Singu strašnega svoje ga stališča in je videl ne daleč od svojega omrežja mala zelena vratica, k strašnemu električnemu stolu, kjer se naj konča v nekoliko dnevih tudi njegovo nesrečno življenje, pravijo, da se je vrgel na tla in bil z glavo ob tla in kričal: "Moj Bog! Moj Bog! Ali je mogoče, da sem jaz ta nasrečni človek, da sem jaz obsojen na smrt? Jaz, ki sem druge učil, pa sem na se pozabil! Kako strašno sem moral biti zaslepljen!"

Vidiš, ljubi rdečkar! — Le poslušaj strašne besede, izgovorjene od moža, ki nikdar ni mislil, da bi moglo biti tudi zanj "plačilo za greh — smrt"! In tako je prišel tako daleč? Zaslepljen je bil! Na vse mogoče načine se je najbrže izgovarjal pred pekočo vestjo, ko mu je očitala njegovo neduhovsko življenje. Dobro! Ker ni hotel vrjeti, je moral pa poskušati. Zastonj sedaj kesanje! Zastonj se biješ ob glavo! Zastonj si ruješ lase! Vse, vse je zastonj! Kar si delal, za to si pa dobil plačo! Vidiš ona zelenkasta vratica, ki te bodo peljala na . . . !

Grozno!

Imate še brušurico "Izpod vislic"? katero je spisal naš ljubi France Mali? Ako je nimate, naročite si jo takoj in jo proučite! Veliko, veliko odgovora boste tam dobili na vaše zadnje vprašanje.

Kaj piše tam naš ubogi France, žrtev vaše pisave? Kako je sodil vaše liste revež, ko ste ga pripeljali pod vislice, s katerih ga je rešila, kakor sam pravi, samo "molitev, zaupanje v Boga, in duhovniki." Poslušajte par vrstic iz te brošurice:

"Pregovor pravi: kdor moliti ne zna, naj se na morje poda. Podal sem se tudi jaz na morje odpadlih mojih rojakov rdečkarjev in po meni bi bilo, ko bi me ne bila rešila molitev, vera, zaupanje v Boga in pa "farji" . . . Nekateri imajo naročen slab zelo slab časopis . . . časopis se norčuje iz sv. vere, sv. zakramentov. Piše, da ni Boga, da se je človek razvil z opice, da

je treba vse "farje" pobiti... Človek neumni, kakor sem bil tudi jaz, in je večina naših ljudi, takemu slovenskemu časniku vse vrjame... Tako, dragi bralci, sem se tudi jaz vjel v socialistične mreže... Prišel sem v roke nesrečnim našim socialistom, stopil sem v njih društvo, pozabil na Boga, na vse. Vdal se nesrečni pijači... In sedaj sem tu... pod vislicami. Obsojen na smrt, kot morilec, kot ubijalec... Grozno... Kam sem prišel... Zatulil sem kakor žival!"

No, rdečkar, vidiš, teh besed ni napisal kak "pater Zakrajšek" napisal jih je bivši enak revež, kakoršen si še sedaj ti! Zakaj ne prizna, kako je modro ravnal, ko je šel za vami, ko je bil socialist, ko ni veroval, ko se je udajal strastem in pijači? Zakaj je "zatulil je kakor žival", ko je videl, kam ste ga zapeljali?

No, ali hočete še jasnejšega odgovora na vaše vprašanje? Ali nimate kot solnce jasnega odgovora in potrdila, da so resnične besede sv. pisma: "Plača za greh bo smrt"?

Ali hočete še več takih jasnih dokazov? Poglejte kar v svoje vrste! Poglejte, kar malo okrog sebe, pa jih boste našli sto in sto. In prav tak dokaz ste tudi vi sami; ako se pa še ne vidi tako jasno, se pa še bode. Le počakajte!

Naj bodem jaz kot duhovnik, ali ti kot svetni človek, za oba veljajo besede enako, popolnoma pot enako: Plača za greh bo smrt. In to če hočeva vrjeti ali pa nočeva.

Ako ne bova v življenju vrjela temu, dobro, nihče naju ne bode silil. Dobila bodeva pa zato temu primerno plačo. In prav nič nama ne bode pomagal ne kes, ne jok, ne stok, in če se bi tudi vrgla na tla, bila z glavo ob tla in si ruvala lase iz glave. Prepovedno bode, ker plača za greh bo smrt.

Ubogo slovensko delavstvo, spreglej! Tolikrat ti pravijo rdečkarji: ne poslušaj duhovnika! Tudi naš list se pridruži temu klicu in ti kliče: Ne poslušaj samo duhovnika! Premisli sam, malo premisli, vsaj imaš zdrav razum, ali ima prav, kar te uči in pred čemur te svari?! Ne vrjemi sleparjem, ki so ti obesili pred oči rdečo krpo, pod imenom socializem, samo za to, da bi ti ne videl, kam te prav za prav peljajo, v strašni propad nesrečnega življenja in nesrečne smrti, da ti hočejo samo krasti denar iz tvojega žepa in se za tvoje žulje brez dela pasti po raznih uredništvih in pisarnah.

Naj ti odpro taki slučajni oči, kakor so slučajni Rev. Schmidt, Bekerja, Drozda, Malija...! Če ne vrjameš svojemu duhovnemu pastirju — vrjemi tem, ki so na sebi skusili, in sicer strašno skusili, da ima prav sv. pismo, ko pravi

Plača za greh bo smrt! Človeče, pazi se!

P. S. Zadnji odstavek vašega članka pa izda pisatelja tega članka, katerega pa v resnici in odkrito iz srca pomilujemo in mu kličemo: Človek, tudi za te bo "plačilo za greh — smrt!"

Kakor je greh okrasti bogatina, tako je za bogatina greh ne pomagati revežu v potrebi.

Otrok moj, karkoli storiš, stori s krotkostjo in tako si bodeš pridobil ne le časti, temveč tudi ljubezen vseh ljudi.

* * *

Nič nam bolj ne nakloni srca ljudi, kakor krotkost in nič nam ljubezni ljudi hitreje in gotoveje ne vzame, kakor surovost.

* * *

Surov človek bode imel malo prijateljev.

* * *

Surovega predstojnika se bodo podložni sicer bali, objednem ga pa sovražili.

* * *

Krotak odgovor zlomi vsako, še hujši, jezo!

KAZEN BOŽJA.

F. V. P.

AZKORAČENO in z zavestjo bogatina je stal Lipar v občinski sobi med občinskimi očanci.

Tako! — Novo cerkev hočejo zidati in on — Lipar, naj da za njo svet, in še celo zastonj?

Niso neumni, kajpak! Za župana me niso volili, dasi sem najbogatejši v vasi, dasi sem takorekoč kralj med temi berači. Volili so tega pobožnjaka Polšaka, ki nima nič kot svojo bajto in dolgove. Vendar so se zmotili. Čakajte, tako boste plesali, kakor vam bom jaz godel.

Prostor, ki je bil pripraven za cerkev, je bil nerodoviten in Lipar ni nikdar imel kake koristi od njega. Sedaj se mu pa nudi prilika ta svet prodati in tako znatno napolniti svoj nikdar siti žep.

"Tako, tako, v Hruševju bi radi imeli prostor za cerkev? Škoda, ker iz tega ne bode nič. Tam sem namenjen postaviti hišo za letovičarje."

Rekel je to tako malomarno, kakor bi njega cela stvar nič ne zanimala, ali pod tem mirom je pa burkala, kako vulkan zavist in škodoželjnost.

"Toda", nagovori ga župan Polšak, "za letovišče imaš drugje dovolj prostora, ta je pa za cerkev najbolj pripraven."

"Da! Kakor nalašč za cerkev, ali kar sem sklenil, ne bom spreminjal."

Vedel je, da morajo imeti prostor, če hočejo zidati, toda morajo se vkloniti, ponižati, posebno Polšak, kateri mu je bil vedno trn v peti. Potem jim bo še le stavil pogoje, kateri pa ne smejo biti majhni.

Delal je pa račun brez krčmarja.

"Se li ne bojiš kazni božje, Lipar?" — spregovori v sveti jezi župan. "Ali ni cerkev tudi za tebe potrebna?"

"Seveda. Toda za me je še stara do-

bra. Če imate preveč denarja in ne veste kam znjim, potem vam dam prostor za....."

Imenoval je sramotno veliko svoto. "Za toliko vam je naprodaj. Po tem se ravnajte", in odšel je iz sobe.

"Skopuh!" so zamrmrali za njim, občinski možje.

Za "dati" ni imel Lipar nobenega smisla, posebno pa še za cerkev ne. — Cerkev je bila zanj mrtev kapital. On sam ji ni delal nikdar velike nadlege. Ob nedeljah je šel sicer v cerkev, to pa le zaradi drugih. Za veliko noč je šel k spovedi vsako leto, dasi ravno tako nerad, kakor v davkarijo. Bogastvo je bilo zanj vzor vsega dobrega in višek sreče.

Jezno in godrnjaje je korakal domov. Le pogled na svoja polja in travnike, težko obloženo sadno drevje mu je razsvetlil obraz. V bližini Hruševja je pa stala v mali dolinici stara, na pol razpadla vaška cerkvica. Velike stare lipe so jo skrivale pred solncem, kakor bi se sramovale ubožne cerkve in brezbrizne mlačnosti vaščanov.

V družinski sobi ob peči je sedela Jera, tašča Liparjeva, stara in pobožna ženica. Delati ni mogla več, a duh njen je bil še svež in čil.

Liparju je bilo zoprno, ko jo je zagledal, vstopivši v sobo. Kolikokrat si je želel, da bi jo že enkrat odnesli na pokopališče. Kako z veseljem bi on spremljal njen sprevod.

Na pol gluha ženica ni slišala, da je vstopil gospodar in ga ni opazila. — Na glas in počasi, s svečanim povdarkom je čitala iz odprtih "Zgodb". Čitala je slučajno besede:

"To ljudstvo pravi: Ni še čas, da bi zidali Gospodovo hišo." In po preroku Hageju se je razglasila Gospodova beseda, rekoč: Za vas je pa čas, da prebi-

vate v obitih hišah, ta hiša je pa opuštena. In sedaj govori to le Gospod vojnih trum. Ker je zapuščenjena moja hiša in mnogo ste sejali in malo priželi; jedli ste in niste se nasitili, pili ste in pre malo ste dobili, oblačili ste se in niste se ogreli. Na mnogo ste računali in glej, bilo je malo in pripeljali ste domov in jaz sem odpihnil. Zakaj? pravi Gospod vojnih trum. Ker je zapuščenjena moja hiša in ste se vi podvizali vsak le za svojo hišo." —

Začuden obstane Lipar in strah ga spreleti po udih, pa le začasno. Zaničljivo se na ves glas zakrohota, da od strahu starka kar odskoči od peči.

"Bodite tiho s temi neumnostmi! To so same čenče in izmišljeni strahovi. Ko bi to bilo res, bi jaz ne imel najlepših njiv in travnikov. Zakaj jih pa nima Polšak, ki vsaki dan v cerkvi vse oltarje obliže. Kdo ima najlepšo živino v hlevu? — Lipar! Poglejte! Poglejte na Polšakovo podrtijo!

Bog ne bo dal nič, in ne bo naredil nič, če prav postavimo novo cerkev. Zanj je stara še dobra. Kaj me to briga!"

Sključena postava stare ženice se vzravna, grozeče stisne pest in zažuga: "Matija, Matija! Pazi! Bog se ne pusti zasramovati — še danes te lahko pogubi!"

Brezbožneš ni hotel tega slišati. Pre-roške grožnje stare tašče je imenoval neumno trobentanje in odšel iz hiše.

"Kaj mi pa more Bog? Če pošlje točo, pa jo naj! Saj imam že žito skoraj vse pod streho. Za vsak slučaj pa dobim zavarovalnino.

Še tisti dan je poslal starega hlapca Martina v mesto z svoto denarja na zavarovalnico, da plača zaostali obrok. Da bi plačeval za naprej, se mu je zdelo potrebno.

Na modrem jasnem nebu se je proti večeru prikazal neznamen oblaček, in nekoliko pozneje že je vzrastel kot težka svinčena siva gora in naraščal čim dalje tem bolj. Večer se je spremenil v trdo noč. Kakor divje furije, besni ozračje,

žareči bliski kakor ognjeno morje, razsvetljujejo strašno nevihto, katero spremlja strašno grmenje, da so se tresle šipe v oknih in vrata v svojih tečajih.

Pri Liparju je vse na nogah. V družinski sobi sedi stara tašča Jera in moli za odvrnitev hude ure. Okrog nje kleči vsa družina. Le Liparja ni bilo. Imel je druge posle. Do mozga ga je prešinil nek dosedaj neznani strah, ki mu ni dal pokoja. Begal je od okna do okna svoje spalnice. Na mizi je imel razgrnjene vrednostne papirje in bankovce. V rokah je držal krčevito železen lonec denarja.

Da! Lipar je previden mož in je vse potrebno ukrenil za slučaj nesreče.

Njegov pogled se je obračal vedno proti oknu, skozi katerega je hotel prodreti strašno temo.

Kje je Martin, da ga še ni domov?

Za njega mu ni bilo dosti mar, pač pa za zavarovalnino, katero je ta nesel v mesto. Kaj se je zgodilo z njim?

"Tako govori Gospod vojnih trum, premišljuje svoja pota. Mnogo ste sejali in malo priželi. Pripeljali ste domov in jaz sem odpihnil".

Besede stare Jere mu brenče v ušesih.

Ali je to glas vesti?

Težko je udarjala toča na okna, šipe so žvenketale, raz streh hiše in gospodarskega poslopja je rožljala opeka. Kakor bi se podrlo nebo!

To noč je zadel srd božji Liparjeva polja. —

Samo na svoja polja je mislil zakrknjeni skopuh, na svojo grešno dušo se ni spomnil. Z izbuljenimi očmi je hotel spraviti v žep bankovce in vrednostne papirje, — kar se vse razsvetli — grozen tresk — hiša se zaziblje.

Kakor snop je padel Lipar na tla.

Ko se zopet zave, je bil okrog in okrog obkrožen od plamena, sikajočega proti njemu. Obupno, pozabivši na vse, hišo, polje, in živino, se zažene skozi goreča vrata na prosto. Okrog in okrog vpitje in klicanje na pomoč. Mukanje živine, tožno cvilenje orjaškega domačega psa in prasketanje ognja.

Zakričal je, da je pretresalo mozek in kosti. Spomnil se je na denar.

"Jera, babica so še v hiši!" zakliče starejša hčerka Marijana.

Peter, starejši sin sosedu Polšaka pristavi lestvo k oknu in spleza po njej.

"Denar! Moj denar!" kliče obupno Lipar za njim, ali izginil je že v dimu skozi okno.

Za trenutek je bil Peter zopet zunaj in v rokah držeč nezavestno Jero.

Sto rok se je stegnilo na pomoč vrlemu Petru. Tudi Lipar je prihitel.

"Denar, denar je še na mizi! Hitro splezaj poni! Ne bo zastonj!"

Peter se obrne, prezirljiv nasmehljaj obkroži njegov lep mladeniški obraz. Pogledal je Marijano. Deklico je rad videl, — le bogastvo njenega očeta ju je ločilo in jima delalo nepremostljive ovire.

Takoj se obrne proti hiši, in že je stopil na prvi klin lestve, pa mu zastavi pot Marijana:

"Niti koraka ne za ta nesrečen denar! Za tako zlobnega nočem imeti svojega očeta, da bi kedo življenje dal za njegov denar. Očeta je zmešala nesreča!"

Do golih zidanih sten je pogorela ponosna hiša, gospodarska poslopja pa do tal. Vsled viharja ni bilo misliti na gaste.

Neusmiljeno so prvi žarki vshajajočega solnca razsvetlili kadeče se razvaline, pod katerimi je bilo pokopano Liparjevo bogastvo.

Neusmiljeno so razsvetljevali opustošena polja, na katerih se je otrnilo nebroj potnih srag pri trudapolnem delu Lipar-

jeve družine, — sedaj se pa na njem blesti ledeno zrnje.

Po stranski poti črez ozare korakata molče dva moža, noseča na nosilah mrtvo truplo hlapca Martina.

Našla sta ga v obcestnem jarku, kamor je padel, zadet od kapi, ki ga je zadel vsled hude vročine, ko je šel v mesto. —

Ker ni bila plačana zavarovalnina za zadnji obrok, ga tudi zavarovalna družba ni izplačala.

Tako je šlo zadnje Liparjevo upanje po vodi.

Pri Polšaku, v skromni hišici je dobila Liparjeva družina zavetje.

Pri njem je dobil streho vsak revež, kakaj bi nesrečnemu sosedu ne pomagali.

Na snažni postelji je ležala Jera, ki se vsled prestanega strahu in dima ni več zavedla.

Umrta je teden dni po požaru.

Lipar je hodil zamišljen okrog pogo-rišča, in po uničenem polju.

Spoznal je Boga. Ne le prostor za cerkev, temveč, dal je četrtno svojega posestva cerkvi, katero so začeli kmalu potem zidati.

Na razvalinah stare hiše se je vzdigovala po malem, sicer ne tako velika kakor prejšnja, vendar lična hiša.

Ko je bila dogotovljena, sta srečno v njej gospodarila Peter in Marijana.

Lipar je pa dan za dnevom spremljal dobrega tovariša Polšaka v cerkev in skupno sta se vračala iz nje. Srečnejši je bil, kakor kdaj prej v svojem bogastvu.

Skupaj sta sedela v senci košate lipe, kadila iz pipic in — pestovala vnuke.

Največji sovražnik v človeškem življenju je njegovo telo.

* * *

Kdo bode zveličan? — Tisti, ki hoče!

* * *

Človeška sreča je v srcu in ne v žepu in ne v želodcu. Zato jo tako malo najdejo, ker jo iščejo skoraj vsi le v želodcu, ali v žepu.

* * *

Čigar je tvoja nedelja, tega je tvoje življenje. Čigar je tvoje življenje, tega bo-
de tudi tvoja smrt!

Srebrni jubilej Rev. M. Bilbana.

Tiho je praznoval srebrni jubilej mašništva mož., ki je silno veliko storil kot pijonir med našimi rojaki v mrzli Minnessoti. Tiho, pravim, ker mu je ravno zadnje leto prineslo mesto srebrnih peresc jubilejnega leta — dolgo in ostro trnje, ki se mu je globoko zasadilo v njegovo duhovsko srce. O Rev. Matiju Bilban nismo veliko čuli v slovenski javnosti. Tiho in mirno je deloval, kolikor in kjer je mogel za svoj narod, brez priznanja in brez hvale. Tiho je bilo tudi praznovanje njegovega jubileja. V znamenju preganjanja, v znamenju krivice in nehvaležnosti se je praznovalo to slavje. Ko bi se nekaterim ožjim prijateljem ne bilo posrečilo to slovesnost iztakniti, nihče bi ne bil o nji vedel, kakor zasluženi mož sam in njegov Bog. Težko, trudapolno je bilo vse njegovo življenje, brez solčnih strani, brez prijetnosti in brez priznanja, — ali si toraj moremo misliti njegov jubilej drugačen? Še le v zadnjem trenutku so to izvedeli Gilbertčanje in v največji naglici storili vsaj nekoliko, da bi mu za ta slovesen dan prinesli vsaj kaplico veselja in tolažbe. Kupili so mu zlato uro in mu jo poklonili.

Rev. Matija Bilban se je rodil v Zopogah na Gorenjskem, dne 21. februarja 1863. Šolal se je naprej doma, potem v Ljubljani. Meseca oktobra 1883 je prišel v Ameriko, kjer je študiral v Collegeville, Minn. Nekaj časa je potem poučeval v Minnesotskih šolah, pri čemer si je pridobil mnogo življenskihkušenj. Nato je stopil v St. Thomas Seminary, St. Paul, Minn. Dne 17. decembra 1892 je bil posvečen v mašnika. Dne 1. marca 1893 je bil poklican v Tower, Minn. in od tam kot duhovni pomočnik Rt. Rev. Msgr. Buha opravljal misijona v Ely in Tower. Dve leti pozneje je postal župnik v Ely, Minn. V oktobru 1896 je bil prestavljen za župnika v Virginijo, od koder je oskr-

boval misijone v Biwabik, Eveleth in Mountain, Iron. V tem času je sezidal, oziroma dovršil cerkve v Sparta, Eveleth, Mountain Ironu, Virginiji in Biwabiku. Od leta 1903 je bil župnik slovenske cerkve v Eveleth. 1909 je zgradil tam krajno cerkev, ki mu je gotovo v ponos in čast. Rev. Trunk piše v svoji knjigi "Amerika in Amerikanci" o njem: "G. Bilbanovo ime je nerazdružljivo združeno s takzvanim Iron Rangem v severni Minn. Tekom svojega skoraj 25. letnega bivanja v onodotnih krajih je storil jako mnogo za socialno povzdigo in ohranitev sv. vere med tamošnjimi rudarji in naseljenici, med katerimi je splošno znan in priljubljen. On je tudi duhovni svetnik in član avditorskega odseka duluthske škofije."

Ganljivo je bilo, ko nam je pripovedoval o svojih misijonskih popotovanjih po teh krajih, kjer takrat milje in milje daleč še ni bilo ne ceste, ne železnice temveč sami gozdi. V največjem snegu in zametih je s svojim konjičkom ob nedeljah šel od postaje do postaje in opravljal službo božjo. — Da, lahko se sedaj blagemu gospodu očita to ali ono. Lahko je sedaj zabavljati čeženj! Toda ali je pa to narodna hvaležnost? — Če bi bil tudi res morda kako napako storil, kje je pa dobro, katero je storil? — Da, tih je bil 25-letni jubilej Rev. M. Bilbana, to sploh ni bil jubilej. Toda tolaži naj ga, da je še Nekdo drugi, ki pa ni pozabil delo, ki je bilo storjeno in posvečeno Zanj in radi Njega, ki bode pa stoterno poplačal vse, tudi to trnje jubilejnega leta.

Blagemu g. Bilbanu pa naše prav iskrene častitke k njegovemu jubileju. Ohrani vas Bog, še mnoga leta, da bi se to trnje srebrnega jubileja pozlatilo in ne bilo ob 50letnici več trnje, temveč zlata peresca veselega zlatega jubileja.

Iz Slovenskih Naselbin.

Sv. Misijon bode v slovenski cerkvi v New Yorku od 22. do 29. aprila, katerega bode vodil znani sloveči slovenski misijonar Rev. Vincenc Šolar iz reda sv. Benedikta. Slovenska naselbina se je že začela pripravljati za ta sveti čas.

Ponovljenje sv. misijona bode v cerkvi Žalostne matere Božje v Brooklynu od 11. do 18. marca. Brooklynskim Slovencem o pravem času naznanjeno, ker takoj po tem misijonu odide g. župnik na misijon v Pittsburgh, Pa. Na tiho in cvetno nedeljo bode toraj v Brooklynu samo slovenska služba božja, ne bode pa tam v soboto slovenskega spovednika.

Sv. misijon bode v slovenski cerkvi v La Salle, Ill. od 22. do 29. aprila. Vodil ga bode Rev. Kazimir Zakrajšek O. F. M.

Ave Maria bode izhajal vsako prvo in vsako tretjo soboto v mesecu. Sedaj, hvala Bogu, smo že toliko v redu s tiskarno, da bodo bližnji naročniki vedno dobivali list že v soboto, drugi pa prve dni prihodnjega tedna.

Župnija sv. Vida je gotovo največja slovenska župnija v Ameriki. — Kdor pomisli delovanje slovenske duhovščine samo v šoli, kjer sedi vsaki dan do 1500 otrok, potem obiskovanje bolnikov, brez drugih dolžnosti, mora priznati, da je duhovnik v resnici jedini in najbolj požrtvovalni prijatelj naroda. Pa pridejo še nekateri nesrečneži, ki so zaslepljeni, pa zavračajo ljudstvo, naj ne posluša duhovnika. — V resnici največji sovražniki ljudstva so oni, ki odvrčajo

ljudi od onih, ki jih lepo uče. — Rojaki v Clevelandu, kaj hočete lepši "Narodni Dom", kakor je Vaša krasna šola? Ali imate boljšega narodnega delavca za svoje koristi, kakor so Vaši duhovniki, Rev. Ponikvar, Rev. Berk?

Župnija sv. Lovrenca, Newburgh, Cleveland, O.: bode imela 40urno pobožnost dne 11 februarja, kakor je odločeno po škofijskih določilih.

— — — Župnija sv. Lovrenca je imela minulo leto 27 porok, 175 krstov, in 60 pogrebov.

— — — Za minulo leto 1916 so znašali vsi dogodki župnije \$14.651.31 in stroškov \$14.475.15. Nova hiša za sestre in šolo stane skupaj s prostorom, na katerem stoji, \$9.175.00. — Krasen vspeh!

— — — Cerkveni odbor za letošnje tekoče leto je: Anton Suhadolnik, Jos. Jerič, Jos. Lekan, Anton Globokar. Pomožni odbor je: Anton Fortuna, Tomaž Mrvan, Anton Gliha, Florijan Blatnik, Frank Legan, John Možič, Frank Kotec, John Perko, Anton Ulepič, Anton Moffko, Frank Cesnik, Frank Stavek, Peter Hren, Jernej Kmet, Ignacij Urbančič.

— — — Sklenilo se je začeti zbirati za nove zvonove.

— — — Župnija sv. Lovrenca v Newburghu se jako lepo razvija pod spretnim vodstvom blagega gospoda župnika Rev. Omana. Ljudstvo ljubi svojega duhovnega pastirja in mu je iz srca hvaležno za obilen trud in mnoge žrtve, katere prinaša za blagor ljudstva. Kaj čuda potem, da rodi ta lepa sloga tako krasen napredek.

Ta sloga pa jezi nasprotnike vsakega

našega narodnega napredka. V "Glasu Smrdobe", kakor so jako primerno krstili rdečkasti list iz Chicage, dajejo duška pristaši našega narodnega nazadnjaštva in moralnega propadanja svoji rmeni nevoščljivosti. Kajpada, njih razdiralni duh ne more videti, da bi se kaj zidalo. Le podirati jih veseli! Le narod pehati v propast! Le prepri sejati in razdor delati med rojaki, to je njih delo. — No! Newburžani so možje! In imajo možgane za to, da sami z njimi mislijo in jim ni treba kakih rdeče pokajenih propalic, da bi jim pamet solili. Oni sami vidijo, kdo jim v resnici prav hoče, ali Father Oman, ali kak Kon-da.

Newburžani, le skupaj! Složno še nadalje! Dokler boste šli za svojim duhovnim pastirjem, veste, da greste prav!

"V Clevelandu živi" piše rdečkar, ne všteti okolico, najmanj 20,000 Slovencev, od katerih jih je kakih 3000 ali največ 4000, ki so vaši (cerkveni namreč) privrženci, vsi ostali pa so naprednega mišljenja."

O, reve! — Kdo pa je potem postavil tako krasno, da, največjo slovensko šolo sv. Vida, kjer hodi v šolo do 1500 otrok? Kdo je postavil tri cerkve, vzdržuje tri šole? Samo teh 4000 Slovencev? — Res? Ako bi pa to res bilo, potem pa kar klub doli pred takimi 4000 Slovenci. Že sedaj imamo veliko spoštovanje pred praktičnimi katoliki Clevelanda, sedaj imamo pa še večje 4000 Slovencev pa je postavilo tako krasne stvari, toliko žrtvovalo za narodne namene in še žrtvuje? Vi, 16,000, pa — kaj? — Toliko vpitja po celi Ameriki o narodnem domu, pa ste komaj spravili bore par tisočakov skupaj, za katere so vam pa še itak veliko ravno iz teh 4000 žrtvovali? — Ej, ej! Kako slabo spričevalo ubožnosti si dajete? — Sicer pa, kje so dokazi? Trditev brez dokazov je nič!

Vemo pa vsi, da je ravno nasprotno res! Vzemimo da je pri Sv. Vidu vsako nedeljo 6 sv. maš. Ako jih pride k vsaki sv. maši samo 500 je to že 3000. Kje so pa drugi, ki gredo v druge cerkve, v New-

burg? v Collinwood? v Hrvatsko? —

V župniji Sv. Vida je bilo v letu 1916 krščenih 548 otrok, poročenih 79 parov, umrlo 156 oseb.

— — — Božična kolekta je znašala v tej župniji \$2,205.50. Ali so tudi to svoto darovali samo oni 3000, ki so "naši pristaši"? Potem jim zopet lepa čast!

Colinwood, Ohio. — V župniji Matere Božje kaže računski zaključek velik napredek župnije pod spretnim vodstvom g. Rev. Hribarja. Vseh dohodkov je bilo \$9,068.00 in stroškov pa \$8,894.96. Zgradba nove šole je stala samo \$2,200.00. — Tudi v tej naselbini lepa sloga med župljani in g. župnikom rodi krasne sadove. Bog blagoslovi tudi v prihodnje.

— — Minulo leto je bilo za slovensko naselbino v Collinwood velepomembno. Marsikaj jim bode ostalo vsem v trajnem spominu. — Kaj ne, rojaki, kako lepo je, ako rojaki lepo v slogi, skupno delujejo za skupne cilje v razumnosti in potrpežljivosti.

V Calumet, Mich. so imeli minulo leto v slovenski cerkvi lep napredek. Od vsega dolga imajo še samo \$4,500, kar pa mislijo vse še tekoče leto izplačati. — Rojakom v resnici iskreno častitamo k njih vspehu. — Sedaj, ko bodo ves dolg splačali, pride pa gotovo na vrsto še slovenska katoliška šola. Kako bi se lepo podala poleg krasne cerkve, katero imate. Ali ne? — Pogum!

V Denver, Colo. so se začele rojakom oči odpirati. Toliko let obstoji naselbina in kak napredek ima? Nič! Kako lepo so v tem času napredovale naselbine, kjer so si rojaki postavili svojo cerkev! Cerkev jim je bila povsodi začetek in podlaga napredka. Zato so Denverčani resno začeli misliti, da bi si ustanovili slovensko župnijo in postavili slovensko cerkev. — Toda kakor povsodi, tako so tudi tukaj takoj poleg razdiralci vsega napredka — rdečkarji. Kako se zaganjajo v to miselj! Kako sremote vse one, ki so se zavzeli za

to krasno miselj! Pravijo, "da bode to začetek nazadovanja." "Nazaj more iti samo tisti, ki je spredaj. Kam pa naj gre naša naselbina? Ali nismo že zadosti daleč nazaj? Ali nas ni vaš rdečkasti sleparski socializem in tista neumna hvalisana svoboda prepeljala že dosti nazaj, da bolj nazaj ne moremo?"

Rojaki, ne ustrašite se! Ako vas je dovolj, možje, ki imate še kaj smisla za blagor bližnjega in blagor svojih otročičev, kar skupaj! In kolikor bolj Vam ti revčki nagajajo in nasprotujejo, toliko bolj pogumno pojdite vi naprej. Vedite, da brez boja ni zmage! Da se povsodi, kjer se Bogu cerkev stavi, najprej hudiču kapelica sezida in za to kapelico so že 'rdečkasti' skrbeli. Le naprej! Bog bo dal pa svoj blagoslov!

Umrl je Frank Ferkul iz Sparte Minn. Bil je naš naročnik. Priporočamo ga v molitev. R. I. P.

V Ely je bil izvoljen sledeči cerkveni odbor za tekoče leto: John Hutar, Frank Peshel, Ludovik Perušek, John Tkalčič ml., in John Segina.

Sv. misijon bodo imeli v So. Bethlehemu, Pa. v slovenski cerkvi Sv. Jožefa. Vodil ga bode naš urednik Rev. Kazimir Zakrajšek O. F. M.

40-urno pobožnost so imeli v Bridgeport, Conn. dne 28, 29, in 30. januarja. Slavnostne govore je imel naš urednik vse tri dni.

Sv. misijon bode v Pittsburghu, Pa. v slovenski cerkvi Matere božje in sicer od 25. marca do 1. aprila, t. j. od tihe do cvetne nedelje. Vodil ga bode Rev. Kazimir Zakrajšek O. F. M.

Uredništvo se zaključuje vsaki krat deset dni pred dnevom, ko list izide. — Po tem naj se zlasti dopisniki ravnaajo, da ne bodo razočarani, ako morda dopisa ne bode v listu, kakor so želeli. Na doposlane dopise ne bomo pismeno odgovarjali, temveč

bodemo v listu potrjevali njih sprejem v listnici uredništva.

"Tajne inštrukcije Jezuitov", nekaj ob- skurni pamflet, ki je izšel izpod peresa nekega odpadlega meniha, ki je bil že stokrat in stokrat ovržen kot lažnjiv in kot neumna pustna šala, je za rešitev naše- ga delavskega vprašanja tolike važnosti, da ga morajo rdečkarji priobčevati na naj- bolj važnej strani njih lista. — Jej, jej, slovensko delavstvo, in ti ne spregledaš?

"Zakaj ne dovoli rimokatoliška cerkev svojim vernikom čitati biblije, (sv. pisma), "vprašujejo rdečkarji. — Siromaki! Ali spite? Ali ne veste, da obstoji na Ko- roškem, v Celovcu družba, ki se imenuje Mohorjeva družba? in da je ta družba dol- go vrsto let vsako leto izdajala krasno knjigo v posameznih snopičih pod naslo- vom "SV. PISMO"? In ta revež še trdi, da sv. katoliška cerkev ne dovoljuje svo- jim vernikom čitati sv. pisma! Za božjo voljo, kaj res v rdečih glavah ni nič več možganov, da se še najde kdo, ki more take stvari čitati in za vse to pa še plače- vati naročnino? — Da, da, sv. cerkev želi, da bi ti revčki čitali sv. pismo! Ali kaj, ko ga jim zastoj stiska v roke. "Whiskey in pivo" to je sv. pismo, na katero še ve- rujejo ti možje. — Molimo za te revčke, kajti v resnici, zelo so zaslepljeni!

Umrl je g. Frank Schweiger, urednik "Slovenskih Novic". Rev. L. J. Klopčič piše o pokojnem: "Nikdar ni bilo čuti iz njegovih ust žal besede zoper vero, cer- kev in duhovščino.... Popolnoma udan v božjo voljo je sprejel sv. zakramente ter se pobožno pripravil za zadnjo pot." — Naj v miru počiva!

"Svobodomiseljstvo in socijalistično gibanje" pišejo slovenski socijalisti, se je identificiralo (t. j. je postalo jedno in isto). — Radovedni smo, kaj pravi Sloveni- ja na to, ki uči nekaj socializem za kate- rim zamanj že več let stikamo, da bi ga našli. Pa ne očetje socializma, ne njegovi apostoli, ne slovenski, ne nemški, ne an-

gleški, ne uče takega samo gospodarskega socializma. Vsakemu in vsikdar in povsodi je lastno samo eno — boj proti veri! — Ako je socializem res samo gospodarski problem, kaj ima potem vera ž njim opraviti? Kaj ima potem z njim opraviti na pr. knjiga "Genezis". Kaj "Tajne jezuitske inštrukcije"? — Da, za gospodarski socializem smo vsi, ako se to sme socializem imenovati. Vsi smo za gospodarsko reformo, toda odločno smo pa proti gospodarski revoluciji in socializmu nasprotniku vere!

V vsaki naselbini prosimo naše prijatelje, da nam sproti sporočajo prav na kratko vse dogodke v cerkvenem življenju. V dopisih zadnjih dveh mesecev so večinoma dopisniki hvalili naš list Ave Maria. Nekateri smo priobčili. Vendar se pa ne smemo preveč pustiti sebe hvaliti, ker lastna hvala se... Tega pa tudi ne bi hoteli. Zato naj nam dopisniki oproste, ako morda niso videli njih dopisa priobčenega.

Dopisi naj bodo kolikor mogoče kratki in naj samo prav kratko sporočajo dogodke.

Dosmrtni naročnike še vedno sprejemamo. Kdor koli zmore, naj si prihrani vsakoletno pošiljanje naročnine in naj postane dosmrtni naročnik. — Tudi dovolimo, da se razdeli ta svota \$15.00 na dva ali celo tri dele, katere se plača lahko poljubno kedaj med letom, ali morda celo tudi drugo leto. — Zastopnike prosimo, naj prigovarjajo naročnikom, da bi pristopili v naš krog kot dosmrtni naročniki.

Pripravljamo slovensko-angleški katekizem za začetnike in za one naselbine, kjer ni slovenskega duhovnika, ali kjer sploh duhovnika ni. Vsa vprašanja bodo na eni strani v slovenščini na drugi strani pa v angleščini. S tem želimo pomagati našim slovenskim materam po zapuščenih naselbinah, da bodo lažje poučevale same svoje otročice v krščanskem nauku.

"Mnogo lepše je," uče ata Kristan, "vdati se včasih neskrbnosti, plavati s tokom, s

slepo sila sveta, misliti in sanjati in... kakor pa verovati v Boga in..." Da, mnogo lepše je to, kajti kako prijetno mora pač biti pri sreči vsakemu takemu, ako se res uda, pa se potem naenkrat znajde za mrežami smrtne celice, ali v nesreči, ali v propalosti! — Kaj ne, to je res mnogo lepše! — Da, dragi France Mali, ki si to poskusil, povej nam, ali je to res? — Rev. Schmidt, ti si bil duhovnik, pa si tudi poskušal po tem "mnogo lepšem" nauku živeti, ali je to res, kar nas učeni ata Kristan uče? — Ej, ej, le slepite sebe in druge! — vsaj bodele tudi Vi prišli še na vrsto, ne bojte se!

DOPISI.

La Salle, Ill.

Z veseljem pozdravlja lahko vsak zaveden slovenski katoličan v Združ. Državah, da nas bode mesečnik Ave Maria zdaj obiskoval dvakrat mesečno. Brez tega lista bi ne smela biti nobena slov. hiša posebno katoliška ne. Tu najdeš veliko podučnega čtiva. "Ave Maria" je prvi vodnik vsakemu slovenskemu kristjanu, posebno v sedanjih zmote polnih časih.

Kako pa kaj katoliški napredek v našej naselbini? Dobro, hvala Bogu. Seveda lahko bi bilo veliko boljše. Da je temu tako, kriva je mlačnost katoličanov, razširjeno protiversko časopisje, ter razni krivi preroki, katere žalobog ljudje tako radi poslušajo.

Imamo vnetega gosp. župnika v osebi Rev. Francis Šalovena. Imamo zdaj častite sestre in sicer slovenske, katere podučujejo našo mladino v mili slovenščini. O Božiču so nam priredile in izučile naše mlade junake in junakinje, da so nastopili in igrali v slovenskem jeziku prav junaško, kakor izurjeni igralci in igralki ter so nas prijetno iznenadili. Dovolj smeha so nam napravili z igro "V ječi" kakor tudi z spevoigro "Kuharice". Veliko lepega, zanimivega in tudi smešnega se je videlo v igri "Roza Limanska", globoko v srce so nas ganili prizori "Vojak — njegovo slovo — na bojnem polju — mučenik v nebesih" — ter Jezusovo rojstvo in Jezusova mladost. Pa tudi prijetno so žvrgoleli naši mali slavčki. Vsa čast č. sestram! Imamo pa tudi Katoliško Pevsko-dramatično društvo, katero se prav lepo razvija, odkar je postalo katoliško, čeravno so mu nekateri naznanjali smrt, ob času ko je stopilo s "nepriustranske" poti.

Društvo je nam priredilo dram. predstavo "V Ljubljano jo dajmo", katera se je igrala starega in tudi novega leta večer in je prav dobro vspela. Kakor čujemo, nam prirede člani in članice tega društva zopet ob priliki cerkvenega

faira nekaj sličnega. Le tako naprej za katoliški napredek. Iskreni pozdrav vsem čitateljem Ave Maria, a tebi vrli list, zaščitnik naše sv. vere, pa želim mnogobrojno armado naročnikov.

Naročnik.

Joliet, Ill.

Tukaj Vam pošiljam kratko poročilo o naši Marijini družbi. Vsako leto imamo slovesen sprejem novih članic in sicer na praznik Brezmadežnega spočetja dne 8. decembra. Lansko leto je bilo sprejetih enajst deklet. V odbor za tekoče leto so bile izvoljene: Ana Brunskole, predsednica; Mary Žlogar, podpredsednica; Amalija Uršič, tajnica. Svetovalke: Katarina Simonič, Mary Golobič, Mary Štefanič, Angela Kastelec in Mary Skul. Marijina družba v Jolietu ima sedaj nad 80 članic, kar priča o dobrem duhu, ki vlada med Jolietskimi mladino. Naš župnik Rev. J. Plevnik se jako žrtvuje za našo družbo, za kar mu je družba zelo hvaležna.

Družbenica.

Springfield, Ill.

Prva božičnica naše slovenske šole se je dobro obnesla. Pod vodstvom čč. sester Dragocene Krvi so otroci točke zelo dobro izvajali in sicer v štirih jezikih: slovenskem, hrvaškem, angleškem in nemškem. Stariši so bili veseli, ko so svoje otročiče prvič videli na gledališkem odru in to v glavnem mestu države Illinois. Hrvatski tamburaški zbor je sviral med odmori.

Slovensko šolo sedaj pohaja ravno 100 otrok. Župnija se pripravlja na fair, ki se bode vršil okoli velike noči. Naš g. župnik Rev. Fr. Mažir se jako trudi in žrtvuje za nas. Bog mu plačaj!

Poročevalec.

Milwaukee, Wis.

Z veseljem pozdravljam novico, da bo list Ave Marija izhajal dvakrat na mesec.

V imenu moje žene pa Vam častitam na krasni ideji, da boste zanaprej tudi za slovenske žene poskrbeli s posebno prilogo. Želim Vam obilo uspeha pri Vašem trudopolnem delu!

Fr. Volavšek.

Soudan, Minn.

Zelo me je razveselilo, da nas bode obiskoval list Ave Maria dvakrat na mesec. Zato Vam pošljam kot novoletno vozilo pet novih naročnikov. Tudi si ne morem kaj, da bi listu "Ave Maria" ne častital, ker je tako krasen list in izborna urejevan. Da bi ga čital vsak Slovenec v Ameriki, posebno vsaka družina bi morala bitj naročena nanj! Pogumno se poteguje za resnice sv. vere in razkrinkuje sovražnike ve-

re in naroda, odkriva njih sleparstva, s katerimi potegujejo naše, sicer dobre. ljudi v nesrečno življenje.

Pa še nekaj! V zadnji številki sem videl otroški oddelek v listu, Mali Ave Maria. To bo nekaj posebno dobrega za našo slovensko-amerikansko mladino. Daj Vam Bog svoj blagoslov!

Josip Oblak.

DAROVI ZA NAŠO NOVO TISKARNO.

2. izkaz

George Nemanich, Soudan, Minn. \$—50

Z opazko: "da bi skoraj postal tednik kar želimo tukaj vsi rojaki, ki tako radi čitamo Vaš krasni list."

Terezija Jamnik, Wauwatosa, Wis. \$—50

John Lousha, Hartford, Ark. \$ 1.00

Neimenovani dobrotnik, Cleveland, O. \$25.00

Z opazko: "Ave Maria" zasluži vso našo podporo za tako odločni nastop in toliko neustrašenost! Bog ga živi!"

Neimenovana New York \$ 5.00

Neimenovani So. Bethlehem, Pa. \$25.00

Antonija Glatz, West Hoboken, N. I. \$ 2.00

Frančiška Bartol, West Hoboken, N.I. \$ 1.00

Rev. A. P. Podgoršek, Dubuque, Kans. \$10.00

Z opazko: "Tu prilagam ček za \$25.00

kot dosmrtnino za Ave Maria in v pomoč Vašemu "Linotvu". Upam, da drugi gg. duhovniki ne bodo zaostali pri tem prepotrebem napredku, pač pa omogočili Ave Maria ne-le polmesečnik temveč "tedensko" pot po Ameriki. Iz lastne tiskarne nadajamo se da bomo dobivali list pravočasno. Želimo ga pričakuem, ker mi je jedini list razun slovenskih knji s katerimi morem govoriti slovensko. - A. P. P.

Rev. A. E. Komara, šlovaški župnik Bridgeport, Conn. \$25.00

Z opazko: Niesom Slovinc. Ale pre tak krasn časopis. akv ie Vaš "Ave Maria" radostne obetuiem a Vam pomozem pri vašej misionseki praci".

Rev. M. Golob, Bridgeport, Conn. (2.dar) \$5.00

Mrs. Kathie Berce, Iron Mountain, Mich. \$3.00

Math. Komp, La Salle, Ill. \$ 1.00

Ursula Crnkovič, Brooklyn, N. Y. \$ 1.00

Agnes Kos, New York \$.50

Jakob Janeš, Chicago, Ill. \$ 1.00

Slokan Frank, Glendale, W. Va. \$.50

Katarina Kolar, Pueblo, Colo. \$ 1.00

John Intihar, Cleveland, O. \$ 1.50

Neimenovana, New York, N. Y. \$ 5.00

Srečni Bog plačaj! Ziveli nasledovalci!

Človek, spmni se, da si prah in da se bodeš zopet v prah spremenil.

* * *

Smrt je kakor tat. Pride, kadar se je najmanj nadejamo.

* * *

Smrt polovi in pomori vse, kar se je živega rodilo na ta svet.

IZ PISEM NAŠIH ZASTOPNIKOV.

Kakor smo že omenili pri drugi priliki, pisali smo oktobra meseca vsem našim zastopnikom in jih prosili njih sveta in navodil, kako in kaj bi uredili vse naše delovanje pri Listu "Ave Maria", da bi se list še bolj priljubil našim rojakom, da bi ga še raje čitali in da bi še več dobrega storil za naš narod v Ameriki. Nekateri zastopniki so nam odgovorili in podali lepih nasvetov, katere smo nekatere že izvedli, nekatere smo izvedli nekoliko spremenjeno, nekatere še bomo.

Zdi sa nam potrebno, da se o teh predlogih pogovorimo še s svojimi naročniki in čitatelji.

* *

Rev. J. L. Zaplotnik, So. Omaha, Nebr. — "Koledar bi mnogo pridobil, ko bi imel pridejano kazalo vsebine na koncu, ker bi s tem dobil znak popolnosti."

Odgovor: Lepa misel, katero bomo takoj v v prihodnjem letniku izvedli. Prepričani smo, da je vaših misli še več drugih naročnikov, zlasti onih, ki ga shranjujejo.

* *

J. Zupančič, Chicago, Ill. — "...silno veliko bi se dalo storiti, ko bi čč. gg. župniki list Ave Maria v cerkvi priporočali svojim župljanom. Ko bi šel zastopnik okrog ljudi po hišah, bi se lahko sklicoval na besede v cerkvi..."

Odgovor: Res, to bi veliko pomagalo. Obrnili se bomo v februarju na vse čč. gg. slovenske župnike in jih prosili tozadevne pomoči in sodelovanja.

J. Pelham, Houston, Pa. — "Moji nasveti bi bili ti-le:

1. List mora postati polmesečnik,
2. naj prinaša večkrat otroške priloge, kjer bi naj bile tudi zastavice in skrilnice in druge take zabavne stvari, katere imajo otroci radi,

3. ženska priloga bi silno veliko dobrega stori la med našim ženstvom,

4. oglašati bi morali list večkrat v drugih katoliških listih, in tudi v listih, ki niso veri sovražni.

5. kjer je slovenski duhovnik v nasebini, ali bi ne hoteli čč. gg. se malo bolj zavzeti za ta lepi list? Po mojih mislih je list Ave Maria nekak misijonar po hišah, ki podpira delovanje slovenskih duhovnikov.

6. Vi bi morali večkrat potovalne zastopnike pošiljati po Ameriki. Jaz se le čudim, da imate toliko uspeha brez rednih potovalnih agentov, brez katerih noben drug slovenski list ne bi mogel izhajati. Naši katoliško zavedni rojaki bi pa morali takega potovalnega zastopnika podpirati in mu iti na roke."

Odgovor: — K točki 1., 2. in 3. smo že storili.

K t. 4. Oglašati stanejo, pri nas je pa blagajna vedno suha. Ako kak cent ostane od tekočih stroškov hitro ga v list vtaknemo, damo kako sliko več, kako stran več. Sicer smo, pa že oglasili in bomo še poskusili.

K t. 5. Bomo storili in prosili.

K t. 6. Vsako leto poskušamo poslati zastop-

nike vsaj po večjih nasebinih. Toda dobrega potovalnega zastopnika za podelje, kakor je naše, dobiti je težko. Malo kdo gre rad, ker vsakdo mora biti pripravljen, da se "jih bode" nabral po hišah in po saloonih. Za Boga delati ni tako lahko, kakor za hudiča. — Dobro, skušali bomo v tej stvari vse najboljše urediti.

* *

M. Kofalt, Steelton, Pa. — "Moje mnjenje je pa to le:

1. Potovalni zastopnik bi moral najmanj enkrat na leto obiskati vse slovenske nasebine in sicer bi se moral v vsaki nasebini po dalj časa zamuditi, da bi dobil kolikor mogoče vse rojake doma. Naslove bi mu dali ali čč. gg. župniki, ali društveni tajniki, ali pa krajevni zastopnik.

2. Ko pride potovalni zastopnik v nasebino, naj bi se naprosilo čč. gg. župnike, da bi oznaili v cerkvi in ga priporočili.

3. "Ave Maria" mora večkrat na mesec izhajati.

4. Naredilo naj bi se tiskovno društvo, ki bi izdajalo "Ave Maria". To društvo naj bi prodajalo delnice po vseh slovenskih nasebinih. Cene naj bi bile jako nizke. Prepričan sem, da bi list kmalu lahko postal dnevnik, ker ima toliko veljavo po nasebinih. Delničarji bi se potem za list zanimali, delovali zanj vsak po svoji nasebini in ga razširjali."

Odgovor: — K. 1. Bomo, kakor smo zgoraj obljubili.

K. 2. Bomo.

K. 3. smo že storili.

K. 4. Miselj je dobra, toda zvezana s težavami. Vsak delničar hoče imeti od svoje delnice tudi gmotni dobiček in odstotke. Mi pa teh ne moremo dati nič. Uredništvo je brezplačno, ekspedicija je zastoj, sploh vse, kar sami moremo izvršiti. Poleg tega bi pa vsak delničar hotel biti tudi sogospodar. Kolikor delničarjev toliko potem gospodarjev, toliko različnih miselj, in toliko navadno tudi težav. Za naš list se nam toraj zdi ta lepa misel neizvedljiva, — Ta vaš predlog nas je pa pripeljal do druge misli, katero smo pa izvedli, in to je — dosmrtna naročnina. Dosmrtna naročnina ni nič drugega, kakor nekaka delnica, delež, katerega ima tak naročnik pri "Ave Maria". Družba sv. Moharja je pobirala take delnice in se krepko opomogla. Zato bomo tudi mi vedno še dalje nabirali dosmrtnih naročnikov za naš list, ki bodo potem nekaka družba, ki bode izdajala list "Ave Maria" in vse njegove priloge. Mislamo, da je ta tako preurejen Vaš predlog boljši in lažje izvedljiv. Želeti bi bilo samo, da se še več dosmrtnih naročnikov priglasi.

* *

Frank Perovšek, Willard, Wis. — "Moje misli so te-le:

1. List mora izhajati najmanj dvakrat na mesec.

2. List naj skuša navdušiti slovenske čč. gg. duhovnike, da se mu pridružijo kot sotrudniki in dopisovatelji.

3. List naj bi se zavzel tudi za našo mladino. Tu imamo na pr. "farmerski" list. Ta ima v svojih predalih poseben "klub" za mladino. V ta "klub" dopisujejo udje iz vseh strani Zdru-

ženih držav. Ti dopisi so tako zanimivi, da jih vsak odraščanec človek rad in z veseljem bere. — Ali bi ne mogel tudi "Ave Maria" v svojih predalih ustanoviti podoben "klub"?

Odgovor: — K 1. Smo že spoznali.

2. Bomo.

3. Ideja je krásna. In kakor ste videli v prvi letošnji številki, smo jo že deloma izvedli, deloma nasnovali, deloma jo pa še bomo. Za to delo smo najeli našega "Strička", ki nam je obljubil, da bode v malem "Ave Maria" odprl svoj "office" za tak "club". — Tudi mi veliko upamo od tega kluba in te otroške priloge. Res, lepa misel.

* *

Jakob Prestor, Sheboygan, Wis. — "Moje mnenj je:

1. List "Ave Maria" naj bi nikar preveč odločno ne napadal brezvercev. Skuša naj jih zlepa podučiti.

2. List naj prinaša kolikor mogoče veliko lepih povesti.

3. Potovalni zastopnik mora pogosto obiskovati naselbine. Tujeni zastopniku so ljudje pogosto bolj naklonjeni.

4. GG. župniki naj list pogosto priporočajo.

5. List naj izhaja vsaj dvakrat na mesec."

Odgovor: — K 1. Mislimo, da se naš list zoper to še ni nikdar pregrešil. Mi namreč ločimo naše rdečkarje od njih voditeljev — sleparjev, ki jih slepe, kakor sami veste. Proti zapeljanim revam smo mi mili, ker se nam v srce smilijo, kakor slepi ob poti. Revčeki ne vidijo, kako grdo jih njih kolovodje slepijo, samo da bi lažje za njih žulje lepo in brezskrbno živeli. Take revčke tudi mi lepo zlepa podučujemo in jim skušamo odpreti oči. Toda neusmiljeno odločni smo pa proti sleparjem voditeljem in bomo še bolj v prihodnje, ker se čutimo sedaj že močnejše, kakor smo bili. In to je naša sveta dolžnost. Ako kdo napade svojega bližnjega in ga hoče umoriti, ali ni moja dolžnost, da hitim ubogi žrtvi neusmiljenega morilca na pomoč in mu skušam rešiti življenje, katero mu hoče vzeti morilec? — In ako pri tem neljubo nehoti zadenem morilca ali ga celo ranim, ali sem jaz kriv? — Ali bi bilo prav, ko bi v takem slučaju kdo rekel: "Ne smem iti reveža braniti, morda zadenem morilec?"

Naši rdečkasti kolovodje kaj delajo? Berite njih časopise! Kaj hočejo? Ali niso kot dušni morilci napadli naš narod in ga hočejo duševno, moralno in versko umoriti?

Da! Zato je pa po naših mislih naša dolžnost, da nastopimo proti takim sleparjem z vso odločnostjo. G. Jezus je bil tako ljubeznjiv do grešnikov. Kako odločen pa proti farizejem. Ali si ni celo nekoč iz vrvi spletel bič in jih namlatil?

K 2. Da, prav imate! Mične povesti zelo vlečejo. Vaš svet je jako dober in smo do sedaj že skušali ga izvesti, kolikor mogoče. Sedaj se bomo pa še bolj potrudili. Dolgi članki ne dosežejo veliko. G. Jezus je vse svoje nauke zvil v povesti in prilike in zgleda. Zato je tak način podučevanja gotovo najboljši in najuspešnejši.

K 3. Bomo.

K 4. Bomo prosili.

K 5. Smo že spoznali.

* *

Frank Ulčar, Gilbert, Minn. — "Jaz bi svetoval samo to le:

1. Da bi gg. župniki list priporočali.

2. "Ave Maria" naj bi se naredil v župnijsko glasilo vseh slovenskih župnij v Ameriki. Tu naj bi gg. župniki oglašovali svoja oznanila in svoja sporočila. V veliko župnijah ena polovica faranov dela v nedeljo ali vsaj nekatere nedelje. Ono nedeljo tako ne slišijo, kaj se je v cerkvi oznanilo. Žene dostikrat otrok nimajo pri nikomur pustiti, tako tudi one ne gredo. Tako bi pa iz lista "Ave Maria" izvedeli vedno vse, kar se je oznanilo v cerkvi. Tako bi gg. župniki dosegli s svojim glasom tudi take, ki morda nikdar v cerkev ne gredo.

3. List mora začeti izhajati vsaj dvakrat na mesec. Enkrat na mesec je na vsaki način premalo. List se je že preveč priljubil.

4. List naj bi se pošiljal kar skupaj na gg. župnike in tam bi ga naj naročniki dobivali. Tako imajo v starem kraju "Domoljuba".

5. Ker pa dandanes nihče na more zastoni delati, naj bi se gg. župnikom dovolilo iste odstotke kakor vsem drugim zastopnikom."

Odgovor: — K 1. Bomo prosili.

K 2. Miselj je jako lepa, vendar pa težko izvedljiva. Nekaterim gg. smo že predložili svoje predloge glede tega, pa so velike težave združene s tem načrtom. Bomo pri priliki še enkrat poskusili. Gotovo bi to bilo za list jako dobro in tudi za posamezne župnije velikega pomena, ker imajo že tudi vse večje angleške župnije svoja glasila, mesečnike.

K 3. Smo že storili.

K 4. To je združeno z neprijetnostmi, katere pa ne povzročamo radi nikomur.

K 5. Bomo ponudili.

* *

Andrej Tomec, Johnstown, Pa. — "Dve misli imam:

1. Ali bi ne kazalo spisati malo brošurico z naslovom "Ave Maria", slovenski nabožni mesečnik v Ameriki? — Tu bi se v kratkih in jedrnatih člankih razložilo, kaj je list "Ave Maria", kaj je njega pomen in namen, njegova potreba za nas Amerikanske Slovence, o dolžnosti katoličanov do katoliškega tiska i. t. d. Ta brošurica bi se potom razširjala in bi tako sama agitirala za list. — Če se Vam zdi ta ideja dobra, bi me veselilo, ko bi mogel k temu jaz kaj pomagati.

2. Še eno miselj imam. Vsak dober rojak v Ameriki se pač z veseljem spominja Marijinega meseca maja v stari domovini, kjer se tako lepo obhajajo šmarnice. Ker pa tega tukaj ne moremo, bi jaz mislil, da bi tu v Ameriki marsikdo z veseljem kaj storil v proslavo Marije za šmarnice. Zato bi jaz svetoval, da bi se poskusilo pozvati čitatelje in jih prositi kakih prispevkov za šmarnice, da bi se izdala za mesec maj slavnostna izdaja vsako leto. Ta izdaja bi naj bila obširnejša, lepše okrašena s slikami, bi naj imela veliko spisov o Mariji, sploh bi se naj odlikovala med vsemi številkami leta

tako, kakor se lepi maj razločuje od ostalih dvanajst mesecev v letu."

Odgovor: K 1. Miselj je jako dobra in prosimo, da se takoj lotite in nam je spišete.

K 2. Ta miselj je pa najkrasnejša od vseh in smo je veseli. Tudi mi smo že dolgo mislili na kaj enakega. Sedaj pa ko ste nam dali še vi pogum, jo bomo pa že takoj letos za majnik izdali. Takoj v mesecu marcu bomo začeli delovati in agitirati za njo. Pričakujemo tudi od Vas par vrstic, kaj ne?

Iz naše poštne torbice.

Več naših zastopnikov in naročnikov nas je prošlo, da bi odšli v našem listu poseben oddelek, kjer bi odgovarjali na razna vprašanja, katera bi nam stavljali naši dopisniki. Ta miselj je jako krasna in vsi večji angleški listi so jo že uvedli in sicer z velikim vspehom. Zato smo se odločili tudi mi za ta kotiček v listu, kjer bodo naši čitatelji lahko čitali naše odgovore na vprašanja. Enak kotiček bomo uredili tudi v otroški prilogi za otroke in v ženski za žene. Vabimo vse naročnike, naj nam pošljejo svoje pomislike, katere imajo ali proti veri, ali glede politike, ali glede narodnosti ali karkoli.

Gospica M. M. K. Vprašanje: Koliko udov šteje organizacija Knights of Columbus? Ta organizacija ima dve vrsti udov: taki, ki so zavarovani za bolezen in smrt in taki, ki so samo "social" members, ki spadajo v organizacijo samo kakor v kak klub. Vseh teh udov je 127.750.

G. I. Pavlič Chicago, Ill. Vprašanje: Bral sem, da je New Yorkski nadškof dovolil polnočnico. Zakaj to drugi škofje prepovedujejo? Vse lepe navade se pogosto oskrunijo no slabih katoličanov. K polnočnici so prihajali marsikje pijanci, ki so potem motili službo božjo. Marsikje so se uvedle grde razvade po družinah, ko čakajo polnočnice. Po Irskih in nemških cerkvah po celi Ameriki se je uvedla navada, da je prva maša ali ob 4 ali ob 5. Pri tej maši so pa šli vsi verniki k sv. obhajilu. Do solz sem bil ginjen, ko sem prvič videl, kako so na božično jutro kar cele družine skupaj ob jednem pristopile k mizi Gospodovi. To je gotovo lepše praznovanje Božiča, kakor pa čakanje na polnočnico, ko se pijančuje, igra razne razposane igre in tako gre potem v cerkev bolj radi "špasa", kakor iz verskega prepričanja. Sicer pa polnočnica ostane nekaj idealno krasnega. Ko bi le ne bilo pijancev in slabih katoličanov.

VSE NAROČNIKE v Cleveland, O.

PROSIM, DA BI BLAGOVOLILI prinesiti naročnino, ali ponovljenje naročnine, spremembo naslova, enako pritožbe, ako bi lista ne dobivali na moj dom. S tem bi mi silno veliko pomagali in mi veliko truda prihranili. Večkrat koga tudi ne dobim doma. Vse te prosim, naj bi potem sami poslali ali prinesli na dom.

Imam vedno tudi več iztisov lista na razpolago, da ga dam onemu, ki bi ga za kak mesec ne dobil.

Iz prijaznosti pa sprejme vse to v mojem imenu in za me tudi

G. FRANK SUHADOLNIK,

6107 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio.

kjer se lahko pusti naročnina, ali naročila, ali spremembo naslova, ali pritožbe, ali karkoli.

Rojaki Clevelandčanje: Lepo število nas je že pod okriljem našega lepega lista "Ave Maria". Še več jih lahko dobimo. Da, poskusimo, da si to število potrojimo. V to naj mi pomaga vsakdo, ki se zanima za našo naselbino in za naš narod.

FRANK GASPARI

887 ANSEL RD., CLEVELAND, OHIO.

Španski kralj Filip II. je nekoč celo noč delal s svojim tajnikom in pisal važno pismo sv. Očetu. Proti jutru je že bilo ko sta ga skončala. Kralj da pismo tajniku, da bi ga posušil in zapečatil. Toda tajnik je bil zelo utrujen in zaspan. Mesto sipe, zlil je po pismu črnilo in delo cele noči je bilo uničeno. Tajnik je prebledel strahu, kaj bode sedaj. Toda kralj Filip mu mirno pravi: "Glej, v tej steklenici je črnilo in v tej pa sipa! Zapomni si za drugikrat!"

* * *

Kaj bi ti naredil v enakem slučaju?

* * *

Krotkost je znamenje prave pobožnosti.

* * *

Največjo bogastvo je to, ako človek ne čuti poželjenja po bogastvu.

Kdor ne uboga, ga tepe nadloga!

OE je bil jako neubogljiv deček. Vse je bilo zastoj. Naj ga je mamica še bolj svarila in opominjala. Nobena beseda se ga ni prijela. Bil je tudi kaznjen velikrat. Toda trmast je bil do skrajnosti. Kdor pa ne uboga, ga tepe nadloga. To je moral britko skusiti tudi naš Joe.

Kmalu po novem letu je bilo. Po noči je zapadel debel sneg. Vse polno ga je bilo po ulicah. Delavci so hoteli ga odmetati, pa delo je šlo jako po časi naprej.

Pred Christmasom je sveto obljubil ateju, da se bode poboljšal.

"Po Christmasu bom vse ubogal Vas in mamo", je zatrjeval, samo ako mi "Santa Claus" prinese lepe sanjke."

"Če bode res! Kolikokrat si že obljubil!" oporekal je atej.

"Bom prav gotovo!"

"Nič! Kolikrat si že meni obljubil, pa nisi besede držal!" rekla je mama.

"Ma, bodeš videla, da zdaj pa bodem!"

"No, če bodeš res, bodem pa povedala

"Santa Claus", da naj ti jih prinese."

In res, zjutraj, na Christmas, so bile krasne sanke obešene na "mantlepiece". V celem bloku jih ni bilo enakih. Kako je bil Joe ponosen manje.

"Ma", ali smem iti na ulico malo se sanjkat?"

"Seveda, Joe", mu je rekla mamica, ki je velikrat le prerada dovoljevala in in mu dala velik kos "cheescake", katerega je Joe tako rad imel. "Samo toliko ti prepovem, da ne bodeš zopet šel z onim italijanskim dečkom z "yarda", ki te je že tolikrat zapeljal v nepokorščino."

"Ne bom, mama!"

"Če pride blizu, kar takoj pojdi proč od njega in reci, da sem ti jaz prepovedala z njim govoriti."

"Bom, mama!" je obljuboval Joe, ki je tako rad obetal, pa tako malo držal svoje obljube. In stekel je po stopnicah.

To Vam je bilo veselje ono popoldne med otroci. Sneg je bil ravno toliko shojen, da je bil gladek kot steklo. Ulica Clinton je bila pa še malo nagnjena, da so sanjke šle same skoraj štiri bloke daleč. Šli so drug za drugim s svojimi sanjkami, kakor dolg tovorni vlak. Z glasnim krikom je šlo po klancu, dokler niso na štirinajsti ulici popadali drug čez drugega po snegu ob "sidewalku". Med dečki je bil seveda tudi neizogibni "Dago", kakor so malega črnolasega porednega Italijančka z yarda imenovali vsi dečki.

Vest je sicer opominjala Joeva na obljubo, katero je materi dal." Vendar, kaj bi

tisto! Mati le prečno vse vidi. Saj je dober dečko," si je mislili in ostal.

"Joe bo naš "leader" je zapovedal "dago." Njegove sanjke so najlepše in največje. Jaz jih nimam, Joe, kaj ne, da smem k tebi sesti?"

"Joe, spomni, se, kaj si materi obljubil", mu je rekla vest.

"All right", je sicer malo težko rekel, vendar ni imel odločne volje, da bi mu odrekel. In tako je bil v vrsti prvi Joe s svojimi sanjkami in z "dagotom" poleg sebe.

Italijanski deček z yarda je bil poreden in pokvarjen "boy". Klel je jako grdo in pogosto rabil grde besede. Vendar je pa

ton ulici.

"Joe, mama je rekla, če ne greš takoj domov, da boš tepen".

"Rekla je, da ne smeš biti skupaj z onim dečkom" in pokazal je na Italijančeka.

"Z menoj?" se je začudil užaljeni deček.

"Yes!"

"Zakaj?"

"Reci mami, da bom že prišel!" Odgovori Joe, ker se je malo bal, ker je poznal mamo, da ne prizanese rada, ako zažuga.

"Ne bodi neumen, Joe in ne poslušaj mamo! Girl, pojdi domov in reci mami, da je "greenhorn!" je norčeval Italijanček!

Hurrah!

užival v celem "bloku" med vsemi dečki veliko zaupanje in so ga imeli vsi kakor nekega "boss"-a. "Tako so nekateri Joevu še zavidali, da je šel na njegove sanjke.

"Joe, mama je rekla, da moraš takoj domov!" prišla je mala sestra povedat Joevu, ko so dečki prišli nazaj na vrh klančeka in se pripravljali za nov "ride".

"Joe, nikar ne pojdi!" mu je svetoval Italijanski deček.

"Nočem!" je rekel za njim Joe.

"Mama je rekla, da moraš!"

"Bom prišel kmalu!"

In sestra je stekla domov, mami povedat, kaj je Joe rekel.

"Huurraah!" so zakričali dečki in zopet je šel "vlak" po "sidewalku" po Clin-

"Joe nič ne hodi! Kako lep "fun" imamo!" so mu prigovarjali še drugi dečki.

"Joe boš tepen!" žugala je sestra.

"Oooooohhhh! Joe pa tepen! Tak "boy" pa se bi pustil tepsti? Jaz bi šel takoj po "policmana", ako bi me topli", rekel je jeden iz družbe.

"Jaz sem dal pa zadnjič očeta aretovati, ko me je tepel."

"Tako sem jaz zadnjič naredil", pobahal se je lažnjivi Italijan. "Oče me je tepel, pa sem mu ušel in povedal "policmanu". Od tedaj imam pa mir!"

"Poberi se!" zakričal je cel trop dečkov in pobirali so kepe in jih metali za bežečo sestrico, ki je zbežala, ko je videla, da pobirajo kepe.

"Hurraaah!" in zopet je šlo v diru z vso silo po klancu proti štirinajsti ulici.

Ravno je pridiral "vlak" dečkov na štirinajsto ulico in so dečki padali drug črez drugega, ko pa pridirja od strani velik avtomobil. Ko voznik zapazil dečke, hoče se hitro ogniti in obrnil je avtomobil v stran. Toda bilo je prepozno. Tudi Joe je v trenutku videl nevarnost in strašno zakričal, in — — — odletel je najmanj dvajset črevljev daleč na sredo ulice in obležal nezavesten. Avtomobil ga je zadel.

Velik krik je nastal po ulici. Vse je skupaj letelo. Hitro so pobrali nezvestnega

dni je trpel velike bolečine, da je stokal cele noči.

Vendar bila je to dobra šola za Joeva. Sedaj je učenec v "High School" in priden in ubogljiv je. Na migljaj uboga svojo mamico. Pravi, da bode šel v "College", da se bode učil za "Priest-a", da bode tak še druge dečke lahko svaril, naj ubogajo svoje stariše.

Toda nikdar ne bode pozabil čr:

Kdor ne uboga, ga tepe nadloga.

UGANKE.

2. Kdor jo dela, je neče. Kdor jo kupi, je ne potrebuje. Kdor jo nese, je ne obdrži. Kdor jo potrebuje, pa ne ve za njo. Kaj je to?

3. Liste imam, pa nisem drevo, sešita sem, pa nisem obleka, veliko vem, pa nimam pameti, veliko povem, pa nimam ust. Kaj je to?

4. Lisica ga ima spredaj. Osel ga ima zadaj. Medved ga nikdar ni imel. Pes ga pa sploh nikdar imeti ne more? — Kaj je to?

5. Sestavite iz naslednjih črk jedno besedo: aajeesddnb.

2. NALOGA.

Za prihodnji mesec, otroci, moram Vam zopet dati nalogo, katero upam, bode še več učenec poskusilo rešiti in šlo v "kontest".

Naloga je:

PEPELNIČNA SREDA.

Tu napišite, kaj se navadno godi v cerkvi na pepelnično sredo? Kaj pomenja pepeljene? Kaj se začenja s pepelnično sredo? In vse drugo, kar veste.

Tudi ta spis ne sme biti krajši, kakor najmanj 100 besedi.

Spis mora biti pisan s črnilom in sicer samo na eni strani papirja, ne na obeh. Ako ne gre ne jedno stran, morate vzeti dva papirja.

Spis mora biti tukaj pri meni najmenj do 18. februarja.

Za najboljši spis o tej nalogi razpisujem nagrado: **Krasen rožni venec**, vreden \$3.00, s zlato verižico in zlatim križkom.

2. nagrado pa brončiran križ za na stojalo vreden \$1.25.

Vsak dopisnik, mora biti naročnik "Ave Maria", ali pa vsaj njegovi stariši.

Pogum otroci! Kdo bode pa za to nalogo dobil prvo nagrado? Katera naselbina? Katera slovenska šola?

Spis naslovite na

Naš Striček,

62 St. Marks Pl., New York.

dečka in v malo minutah oddirjali z njim v bolnišnico.

"Vidiš Joe", mu je rekla mati, ko se je črez nekaj dni zopet zavedel, kajti ni se ubil, temveč samo zlomil jedno rebro in se zelo pretrešel. K sreči je padel na kup snega, ki ga je rešil gotove smrti. "Vidiš, kaj otrok dobi, ako ne uboga svojih starišev? Ali ti nisem povedala, da pojdi domov? Pa nisi hotel? Bog te je kazneval."

"O, mama, nikdar več ne bodem neubogljiv! Zmiraj Vas bodem ubogal, samo da še enkrat ozdravim". je Joe obetal.

Dolge tedne je ležal v bolnišnici in več

NAŠ STRIČEK

Hallo, otroci! Pozdravljeni srčno! How do you do!

Prvič sem danes med vami na tem "corneru"! Ootroci vi ne veste, kako sem vas vesel.

Vi me še tako nezaupno gledate! — Seveda, ne poznate me še, ker me še nikdar niste videli. No, pa me boste že počasi spoznali in upam, da bomo še "big friends".

Ko mi je g. urednik lepega lista "Ave Maria" ponudil, če bi hotel biti jaz Vaš "big boss" na tem "corneru" sem se malo bal. Saj veste, da so amerikanski "boysi" včasih malo preveč "smart", ali pa celo "fresh". No, sem pa rekel: bom vendar poskusil. Jaz imam otroke zelo rad in do sedaj sem opazil, da so tudi otroci povsodi mene radi imeli. Star sem že. Delati ne morem več. Mi je pa dolg čas samemu. Tako sem mislil, bom imel vsaj malo družbe. In tako sem danes prvič med vami.

Veste otroci, nekateri so me strašili, češ "striček" saj vas otroci ne bodo razumeli, ker ne znajo slovensko. Vi pa tudi lomite še svojo angleščino, kakor bi lešnike trl. Pa "green" ste še. No, sem pa rekel, če me prvič ne bodo razumeli, me bodo pa drugič. Če pa ne bode drugače, bomo pa naredili "evening school", učil jih bodem slovenščine sam. "Green" pa tudi nisem več, ker imam že devet let

"Citizen paper".

Toda strah je bil popolnoma neopravičen! Poglejte, kaj imam tukaj! Poin "mail bag" samih pisem. Pa veste, kdo jih je pisal? Vse samo slovenski amerikanski otroci. Pa ne mislite, da so to v angleščini! Ne! Tako lepo so pisani v slovenščini, da je bilo treba le kako malo napako popraviti v slovenski slovnici. Res, kar začudil sem se, ko sem začel ta pisma čitati. Skoraj nisem mogel vrjeti, da bi to res slovenški otroci sami pisali. Fine!

No, tako toraj otroci! Danes se prvič vidimo skupaj! Še enkrat Vas vse lepo pozdravim! In upam, da nas bode od meseca do meseca več na tem "corneru". Le pridno pišite! Vsaki mesec pišite, pa bom zelo vesel.

Samo to vam moram še povedati, da mora biti vedno pred 20. vsakega meseca tukaj pismo pri meni na 62. St. Marks Pl. v New Yorku, ker drugače ne bode takoj tiskano. Naš tiskar je zelo siten. Če mu ne dam o pravem času pisem v tiskarno pa me kar zavrne z "I wont do it now! Next month" pa moram iti ven iz tiskarne.

No, sedaj pa pogledjmo, kaj vse imajo naši slovenski "George Washingtoni" povedati.

"Hallo Charles! Še eden je prišel. Vidi-te to je pa naš Charles, ki tako rad čita "Ave Maria" in je tudi prinesel pismo na "Strička". Le pogledjte ga na sliki. Toraj pozor!

Vaš Striček.

REŠITEV NALOGE

iz zadnje številke Malega "Ave Maria".
"Kdo je odkril Ameriko in po kom se imenuje "Amerika"?"

To nalogo sem naložil v zadnji številki svojim mladim prijateljem in razpisal \$2.00 nagrade za najboljšo nalogo.

Kako sem bil pa prijetno presenečen, ko so začela deževati pisma od vseh strani Združenih držav od naših mladih ameriških Slovenčkov z rešitvijo te naloge. Pomislite, tekmo deset dni dobil sem celih 58 pisem.

"Tako! Tako bo pa že šlo", sem si mislil. Otroci, vi ne veste, kako veliko veselje ste naredili vašemu Stričku!

Ker pa sem hotel biti nepristransk — saj veste, da moramo biti v Ameriki neutral, naprosil sem tri može, ki so bili odbor za odločitev nagrade najbolši nalogi. Ti može so bili odbor za odločitev nagrade najboljše naloge štev. 5. Druga najboljša je pa štev. 2. Nasledne so pa tako dobro izvršene, da zaslužijo pohvalo in priznanje.

Takoj smo šli gledat v zapisnik, kdo je ta srečna številka 5. In mislite si, kdo je to? Iz katere naselbine?

Zmagal je Joliet, Ill. in sicer Papež, iz 308 Smith Ave, star 13 let.

Druga najboljša naloga je pa številka 2. in to je

Ludovik Hoge, R. F. D. 2. Box, štev. 11½ Bridgeport, Ohio, kateremu smo pa poslali \$1.00 kot drugo nagrado.

Nasledni učenci so pohvalno dobro izdelali nalogo in sprejeli vsak po jedno knjižico v dar:

1. John Toloni, Tioga, Wis.
2. Frances Rupnik, 478—55 Ave., West Allis, Wis.
3. Josef Kamin, Forest City, Pa.
4. Angela Stukel, 522 N. Broadway, Joliet, Ill.
5. Elizabeth Janežič, 3 Hanly Pl., Milwaukee, Wis.
6. Valentin Umek, 1426 McAlister Avenue, Waukegan, Ill.
7. Mary Perko, Box 60. Willard, Wis.
8. Mary Prince, 5714 Bonna Ave., Cleveland, Ohio.
9. Helena Pekolj, Willard, Wis.
10. Mary Perušek, 814 Adams Avenue, Eveleth, Minn.
11. Jos. Stirn, 1614 Barry Ave., Chicago, Ill.

Tudi rešitev naloge naloge iz Koledarja Ave Maria nam je več učencev poslalo, o čemur bom dem pa srpegovoril v Koledaru za l, 1818.

Vse skupaj lepo pozdravlja

Vaš Striček.

REŠITEV NALOGE.

1.

Krištof Columb (Christopher Columbus) je bil rojen v Genoa na Italijanskem l. 1446. Ko je bil še mlad, se je rad vozil po morju. Tudi je veliko mislil, kakšen je svet in rad risal mape (zemljevide). Pozneje je veliko mislil, kaj mora biti za zahodu Evrope. Najbrže bi se dalo priti od te strani v Indijo, od koder so dobivali takrat zlato. Mislil je tudi, da bi

se tod dalo priti v Kino in Japonsko. Šel je k kralju s svojimi mapami (zemljevidi) in ga skušal pridobiti, da bi mu dal denarja in ladij, da bi lahko šel iskat to pot. Toda kralj mu je rekel, da ne mora dati nič.

Potem se je Kolumb napotil peš na Špansko da bi španskega kralja prosil pomoči. Tudi tu so mu rekli, da nimajo denarja, ker so imeli malo preje vojsko z Mavri.

Kraljica Izabela mu je pa rekla, da bode prodala svoje zlatnine, da bode dobila denarja za pot, toda tega ni bilo treba, ker so dobili zadosti denarja in mu ga dali.

Potem je Columb zbral svoje može in drugo jutro so šli vsi k sv. maši in goreče molili, da bi jim Bog pomagal. Po sveti maši so se odpeljali na treh ladijah: Nina, Pinta in Santa Maria in so šli. Bilo je 3. avgusta 1492. Po dolgem času so našli Ameriko 12. oktobra 1492.

Amerika se imenuje po Amerigo Vespuci, ker je našel en del Amerike in potem pisal o tem.

Mihael Papež.

Forest City, Pa.,

Dragi Naš Striček:—

V Vašem "Ave Maria" sem pregledoval in našel to nalogo, katero Vam pošiljam v tem pismu.

Tukaj 'nam jaz stričke tri
v N. Y. zdaj še novega,
To me srčno veseli.
V vojski 'mam pa petega
to pa zelo me žalosti.

In sedaj končam svoje pismo. Z Bogom Vaš udani

Jozef Kamin, mlajši.

* *

Vidite, vidite, otroci. Še pesnika imamo med seboj, ki zna, že kar pesmi skladati v sloveščini. Ali ni to lepo? — Joe, le še kaj piši in še kako pesmico naredi in pošli

Stričku.

Cleveland, Ohio.

Dragi Striček:—

Tudi jaz bi rada spoznala prijatelje in prijateljice tega slavnega lista. Prvič stopam danes v Vaše društvo in Vas vse srčno pozdravljam in podajam vsem v prijateljstvo svojo roko. Da se spoznamo po širni okolici, se hočem oglasiti v tem "Malem Ave Maria". V veselje in ponos naj bode nam šolskim učencem in učenkam ta "colnar" v Malem Ave Maria, da se izobrazimo in spopolmo v Slovenščini.

Ivana Peterlin.

nčenka 6. razreda šole Sv. Vida

Tako je prav, Ivana! Vaša šola je največja slovenska šola v Ameriki in vas je največ. Le pridno se oglašajte. Vsikdar Vas bodem vesel. Ivana, tebe pa lepo pozdravljam, ker si ti prva, ki se je oglasila iz Clevelanda pri meni!

Vaš Striček.

Soudan, Minn.

Dragi Naš striček:—

Ne vem dobro slovensko pisati in ne brati. To sem se potrudil napisati. Tukaj nimamo župniške šole. Hodimo v Public School. Imamo tukaj našo slovensko cerkev, v kateri nas učiyo Father Jos. Ferjančič slovenski katekizem. To je edini slovenski poduk za nas. Tudi naši starši nas še uče slovensko in to je vse. Najrajši beremo Ave Maria, le to je, ker premalokrat pride. Mi bi radi ga brali vsaki teden. Striček dajte vsakikrat tudi Mali Ave Maria. Saj bomo pridni. Želim, da bi se jih toliko naročilo, da bi vi lahko to storili. — S tem vam pošiljam, dragi striček, moj srčni pozdrav in prosim, da mi ne zamerite, da tako slabo pišem. Sem še le 10 let star in hodim v 5. razred. Pozdravljeni vsi, ki berete Mali Ave Maria! Hurrah!

John Dragovan.

Tudi mi bi to radi, da bi Ave Maria prišel vsaki teden. Veš, Johnny, kaj nam manjka? — Money! — Papir stane, tisk stane, vse! Če bodeš kdaj milijonar, kaj ne, Johnny, da ne boš pozabil na Mali Ave Maria in

Vašega Strička.

Rice, Minn.

Dragi Striček:—

Pri nas imamo sedaj dosti belih komarjev, ki letajo po zraku. Mi pravimo, da so komarji, vi pa pravite, da je to sneg. Vsaki dan ga gazimo v šolo in iz šole. Tukaj imamo novo šolo narejeno leta 1915, tako sta dva. "room-a" Zgoraj uči Mr. Bloms, spodaj pa Mrs. Wrang. Naš č. g. Trobec pridejo skoraj vsaki teden dvakrat v šolo, ker nas učiyo katekizem in "kranjsko" brati. Tudi nas uče malo po nemško. — Zdaj bo pa treba končati in poslemo srečen pozdrav vsem čitateljem Ave Maria in ostanemo Vam udani šolarji in šolarice "zgor-njega rooma", šole District 130.

Ana Seliškar.

No, me prav veseli, da ste šolarji v "zgor-njem roomu" tako pogumni in tako marljivi, da ste se toliko slovensko naučili. Kaj ne, Annie, da bodeš še kaj pisala. Pa vsem izroči pozdrav

Vašega Strička.

Eveleth, Minn.

Dragi Striček:—

Sporočiti hočem, kako se tukaj pri nas imamo, v tej sibirski zimi. Pa če prav je mraz pa vendar nismo držali rok križem in se tiščali pri peči. Naš Father Leskovec so nas tako lepo naučili ko so imele naše matere veselico smo mi igrali raznovrstno. Jaz sem bil Gašper lovec in moja "teknogarka" "Snegulka". Igrali smo prav dobro, da so ljudje kar ploskali od smeha in veselja. Igrali smo tudi mlade vojake in smo peli: "Mi smo vojaki korenjaki". Ljudje so se nam tako smejali, da smo se še mi komaj zdržali. Mi imamo gospoda Fathera Leskovca zelo radi, da nas tako lepo uče. Želimo jim, da bi jih Bog ohranil dolgo let med nami. Kajne Striček, da ne bode romalo to moje pismo v

koš? Bom še katerikrat pisal.

Alojzij Anzelc, učenec 6. razreda.

Seveda no bode romal v koš, temveč na "Corner", da bodo vsi otroci po celi Ameriki vedeli, kakš korenjaki ste v Evelethu. Le še večkrat kaj piši, Lojzek. Zmiraj bo vesel.

Vaš Striček.

Chicago, Ill.

Dragi "Naš Striček":—

To sem jaz pisal sam in sem še le 11-let star. V šolo hodim v St. Alphonsus Church in sem v šestem razredu. Prosim Vas prav lepo dragi "Naš striček", če imate kako lepo knjigo, ki venskega jezika. Vam vošim veselo novo leto, srčno priporočim, da ne pozabim svojega slo-svojega slovenskega jezika. Vam vošim veselo novo leto, dragi "Naš striček" in dober na-predek.

J. J. Stirn, Jr.

Opazka stričkova: Prav vesel sem bil tvo-gega lepega pisma in lepe slovensčine. Knjigo mislim so ti pa že iz upravnistva poslali. — Vi-dite, otroci, kako znajo nekateri lepo slovensko pisati! Pa naj še kdo reče, da so naši slovenski amerikančki že vsi "english"! Boys and girls, ali je res? Oh, no! Pogledajte našega Stirna! Le še kaj se oglasi.

"Striček".

Cannonsburgh, Pa.

Dear "Naš Striček"!

I am going to write a small piece in your Ave Maria, the start you know — Tu se dela dobro. Jaz bi zelo rad videl "our Fathers to build a slovenian Church here in our little town." Tu je samo Iriška cerkev. Tudi bi rad videl, da bi Vi g. urednik, k nam prišli. Res bi rad videl za velikonoč, before Easter, da bi imelo "slovenian sermon" in da bi odprli oči "slovenian people". Jaz sem star 16 let pa bi jaz raje dal glavo, kakor pa svojo "catholic religion". Jaz sem rojen v U. S. of Amerika tu-kaj v Cannonsburgh in sem bil tu zmiraj. Želim in upam, da bo "Amerikanski Slovenec" vsaki dan prišel, "Ave Maria" po kot "Weekly Catho-lic Magazine". Oba lista težko čakam, da pri-deta na Post Office, da jih berem. Ud sem K. S. K. J. šte. 153. Sv. Jeronima. Želim tudi slovensko šolo tukaj v "town", da bi se lahko učil slovensko. Jaz sem "American Slovenian" in znam brati dobro, ker so me mati doma nau-čili iz listov. V šolo sem pa hodil v Public. Umrla je tukaj pri nas Mrs. Rose Uršič in je bila previdena predno je umrla. Stara je bila samo 24 let. Na pokopališču je bil velik jok za njo. To je prvi dopis, katerega sem kdaj poslal v kak "paper". Pozdravljam Vas

Vaš Anton Bevc, Jr.

Otroci, kaj pravite na ta dopis? Ali ni prav dober? — Da, prav lepo je spisan. In ali ni lepo, da naš Tony tako rad bere slovenske katoliške liste? Vidite, hodil je v publično šolo in se ni tam prav nič učil slovenskega, pa vendar zna tako dobro! Tony, le še večkrat nam kaj piši. Vsi bomo radi čuli od tebe posebno pa jaz, Tvoj

"Striček".